

İSRAİL SİYONİZMİ SİLİNMEDEN FİLİSTİN'E BARIŞ GELMEYECEK

"Kaydet!
Arabım / Sen yağmaladın bağlarını atalarımın / Benim ve tüm çocukları-
mın / sürdüğü toprağı sen yağmaladın / Bana ve torunlarıma / hiç bir şey bır-
rakmadın / şu kayalıklardan başka! / Söylendiğine göre hükümetiniz / bunları
da alacakmış, öyle mi?
Madem öyle! / Kaydet! / Kaydet ilk sayfanın ta en başına / Nefret etmem
insanlardan / Hiç kimseye saldırmam! / Ama aç kalınca / toprağı gaspedeni
çığ çığ yerim! / Kolla kendini, kork benim açlığımdan / Kork benim öfkemden!
/ Kolla kendini!" **Mahmut Derviş**

Filistin Devrimi, geçtiğimiz yüzyılın ikinci yarısının en önemli ulusal-
toplumsal kurtuluş mücadelesinin, enternasyonalizmin en görkemli örneğidir.
Filistin halkı yarım asırdır, bedel ödemekten bir an bile geri durmadan savaşı-
yor.

Siyonist İsrail'in Filistin halkına yönelik saldırıları ise hız kesmeden
devam ediyor. İşgal altındaki Doğu Kudüs'teki Şeyh Cerrah mevkii, son za-
manlarda Filistin Halkının kararlı direnişinin odak noktası haline gelmişti.

Şeyh Cerrah, İsrail tarafından işgal altındaki topraklardaki diğer birçok
Filistin köyü ve mahallesi gibi, onu yasadışı bir Yahudi yerleşim yerine çevir-

mek isteniyor. Filistinliler, ana-
vatanlarından etnik olarak
temizlenmeye yönelik bir başka
saldırıyla karşı karşıya.

İsrail'in Filistin topraklarını
tamamıyla işgal etme düşünce-
sinden hiç vazgeçmediği, Ya-
hudi yerleşimcileri Gazze ve
Batı Şeria bölgesine taşımak ve
buradaki Filistinlileri baskı ve
terörle göçe zorlayarak, demo-
grafik yapıyı değiştirmeye ça-
lıştığı hep bilinen bir gerçek.

3

MÜCADELE BİRLİĞİ GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

12 - 26 Mayıs 2021 / S 117_Özel

ÇIĞ KOPTU GELİYOR!

Bu düzenin iler tutar hiçbir yanı kalmadı. Çürüme, yozlaşma, çöküş, çözülüş... hepsi bir arada! Her adımda, düzenin temsilcilerinin her kapışma ve kavgasında ortalığa saçılan cürufun tahammül edilmez kokusu her yanı kaplıyor. Ve üstelik ortalığa saçılanlar, hasır altı edilenlerin yanında deve de kulak.

Burjuva düzenin tüm kurumsal yapısı çöküyor, çözülüyor. En mu-
teber burjuva kurumlarının emekçi yığınlar gözünde beş paralık değeri
kalmamış durumda. Hukuk/adalet mekanizmaları çoktan tedavülden
kalktı! "Asker millet" diye böbürleneler, aynı "milletin" orduya güve-
ninin dibe vurması karşısında şaşkın! Polis zaten hiçbir dönem sevi-
len/güvenilen kurum olmadı bu ülkede.

Dinci faşizm ipten kazıktan kurtulmuşlara bel bağladığından, akla
gelebilecek her tür güruhu çevresine topladı. Kendisi bizzat bir suç şe-
bekesi olarak çalışıyor. Mafya, iktidar aygıtının sadece basit bir aparatı
olmaktan çıktı; dinci faşist iktidarın ve faşist devletin kendisi bizzat bu
aparata dönüştü. Toplum dizi film izler gibi mafya çetelerinin işaatlarını
izliyor.

Tüm düzen partileri, hükümeti de muhalefeti de, eriyor. Kişileri, si-
yasi liderleri katbekat aşan bir çözülme, çürüme ve dağılma ifadesidir
tüm bunlar. Çürümenin ve dağılmanın bu düzeye gelişi, birleşik devrimin
nesnel gücünün göstergesidir. Bu gerçeği bilince çıkartıp ona göre hare-
ket edilmediğinde, devrimin baskısıyla burjuva dünyada meydana gelen
çürüme ve dağılma, tüm topluma yayılır. Tüm bir toplumu çürütür.

Bütün toplumsal göstergeler, bu çürütücü bunalımdan devrim yo-
luyla çıkışın yakıcı bir sorun haline geldiğini gösteriyor. Bunalım her
geçen gün olgunlaşıyor. Geniş yığınların sistem dışına kendiliğinden
kayması somut bir olgu olarak yaşanıyor.

Sosyal reformistlerin ve uzlaşmacıların bir türlü farkına varamadık-
ları gerçek budur. Fakat emekçilerde genel bir düzeye ulaşan çıkışsızlık
hissi, düzen içi çıkış umudu yaymaya çalışan bu çevrelerin güçlenme
koşullarını ortadan kaldırıyor.

Emekçi sınıflar önce kopkoyu bir umutsuzluk ve çıkışsızlık batağına
saplanıyorlar. Geçim derdi, gerçek açlık ve intiharlar artıyor. Artık on
milyonlar halinde her şeyini yitirmiş durumda işçi ve emekçiler. Kaybe-
decek hiçbir şeyleri kalmadı. Milyonlarca yoksulun barınma dışında hiç-
bir temel ihtiyacını karşılayamadığından yakınması anketlere yansıyor.
Kaybedecek şeyi olmayanların korkacak bir şeyleri de kalmaz. Milyon-
larca emekçiyi bu düzene bağlayabilecek hiçbir zincir de kalmadı. Kri-
zin yarattığı yıkım, tüm o bağları bir çırpıda kopartıp attı!

Hiçbir toplum, hiçbir sınıf, umutsuzluk yüklü bir durumu sürgit
devam ettiremez. Sürekli bir umutsuzluk tarihin hiçbir döneminde gö-
rülmemiştir. Bir toplumun ayakta kalabilmesi için geleceğe dair düşleri,
umutları olması gerekir. Karanlığın en koyu olduğu anın gün doğumun
hemen öncesi olması gibi, umutsuzluk söylemlerinin, ölüm ve açlık ke-
limelerinin, geleceksizlik hissini en yoğun olduğu aşama da, emekçi sı-
nıfların ölümüne bir kararlılıkla ileri atılmalarının eşliğidir.

Bu nokta, sıçramanın gerçekleşeceği noktadır. Kaybetmekten kor-
kacağı bir şeylerin kalmadığı nokta, korkudan cürete, umutsuzluktan
isyan ve gelecek düşlerine sıçramanın gerçekleşeceği noktadır. Türkiye
ve Kürdistan emekçileri artık bu aşamaya gelmiştir. Toplumun bütün
emekçi ve yoksul kesimleri için durum budur. İşçiler uzun süredir hare-
ketin en önüne geçmekte.

Birleşik Mücadele Güçleri bu olağanüstü koşullarda etki alanını ge-
nişletiyor. 1 Mayıs sürecinde yürüttüğü faaliyet, kavganın içinde, en öne
geçmek için ortamın ne denli hazır olduğunu kanıtıyor. Bu muazzam
kopuş dinamiği, bu kabına sığmaz öfke, emekçilerin karşısına devrim
programıyla çıkmayı şart koşuyor. Şimdi bu bilinçle kavga bayraklarına
doğrudan devrimin şiarlarını yazmak gerek. Devrimin şiarlarının, dolu
dizgin gelmekte olan bu çarpışmada emekçi yığınlar tarafından sahiplenileceğine kuşku duyulmasın.

İsyan çılgınlığının meydanlarda yankılanacağı, karanlığın yırtılacağı
an çok yakın. Çığ koptu geliyor!

>>Editör...

ÖLÜMSÜZ

Burjuvazi, proleter halkların kah-
ramanlarını her zaman iki defa öldür-
mek zorunda kalır. Birincisi, devrimin
kahramanlarının fiziksel ölümüdür. Ve
yüz yılların, hatta binlerce yılın tecrü-
besiyle sabittir ki, fiziken yok edilen
kahramanlar, ezilen yığınların bilin-
cinde ve yüreklerinde derin köklere
sahip olduğundan, ölümsüzlüğe ulaşır-
lar. Bilinçleri yakıp yıkamazsınız, yü-
rekleri söküp atamazsınız. Baskı ve
saldırı işe yaramaz oralarda.

3

Devrimci Kitleler
Tarihin Etkin Öznesidir

C.Dağlı

2

Bu Maya Tutuyor

Sinan Kaleli

4

Pandemi, Gençliğin İsyanı
Ve Yaklaşan 1 Mayıs

K.Taylan Kızıldağ

5

Kapitalizm Sayfasını
Kapatma Vakti

İ.Cevat Çetiner

6

Sıra Çocuklarda mı?

Umut Çakır

7

DEVİRCİ KİTLELER TARİHİN ETKİN ÖZNESİDİR

C. DAĞLI

BAŞYAZI

Olaylara devrimci bir açıdan bakmayanlar, Gramsci'nin "Eskiğin ölmekte olduğu, ama yeninin henüz doğmadığı" biçimindeki sözlerini sıkça yinelemeyi çok severler. Öncelikle belirtmek gerekir ki, bu ifadenin kaynağı, sınıf savaşmaları deneyimleridir. Deneyimler değerlendirilken, doğru kavranmalı ve değişen tarihsel koşullar mutlaka gözönünde tutulmalı.

Devrimci bir sınıfın yeni bir topluma geçmek için mücadelede kesin kararlılığını göstermediği zaman veya devrimci bir sınıfın toplumsal bir güç olarak henüz tarih sahnesine çıkmadığı dönemler, toplum sonu gelmez iç kapışmalarla kendini tüketir, çürütür. Lenin, bu deneyimlerden sonuçlar çıkararak, devrimci proleter kitlelere seslenerek, onlardan devrimci kararlılık göstermelerini ister. Toplumda değişim bir zorunluluk olmuştur, fakat değişim gerçekleşmemişse, o zaman toplumda çürümeye başlar. Çürümeye, toplumun en canlı güçlerini de etkisi altına alır. Koşullar bir devrim için ne denli olgunlaşmış olursa olsun, devrimin olması için devrimci sınıfın devrimi gerçekleştirme kararlılığını ortaya koyması gerekiyor.

Karşıtların birliğine dayanan kapitalist toplumda, emek-sermaye ilişkisi, toplumdaki gerilimin temelidir. Gerilim ancak, köklü toplumsal dönüşümle, eski birliğin yerini insanın insan üzerindeki sömürünün ve baskının her biçimi olanaksız olduğu zaman sona erer. Bunun koşulu emeğin toplumsal örgütlenmesinin daha üst bir tipidir. Gerilimin, kaos ve toplumsal krampların sona ermesi için varolan gerçekliği değiştirmek gerekiyor. Gerçeklik, bireyler arası ilişkinin ürünüdür. Yerine hiçbir şeyin bireylerden bağımsız olmadığı yeni bir gerçeklik yaratmalıdır.

Rusya işçi sınıfı 1917 Ekim'inde Sosyalist Devrim gerçekleştirme kararlılığını gösterdi. Eski ölürken, yeni olan da doğdu. Böylece işçi sınıfı, eskinin çürütken, yeni toplumu doğuracak canlı güçleri de çürütmesini engelledi. Eski tarihsel ilerlemenin sürekliliğini sağladı. Sovyet proletaryası, Rusya'da toplumsal devrimi başarmakla kalmadı, böylece, yeni bir çağı, proleter devrimler çağını, kapitalizmden sosyalizme geçiş çağını da başlattı. Yeni toplumu doğurma ya da onun ortaya çıkışını hızlandırıcı eylem, Rusya ile sınırlı kalmadı. Avrupa bir dizi ayaklanma, toplumsal devrim ve işçi (fabrika) konseylerine sahne oldu. Devrimci sınıf savaşı, faşizmin iktidara geldiği koşullarda devam etti. Faşizme ve

sermayeye karşı sınıf savaşı, savaş şartlarında çeşitli biçimlerde sürdü ve 1944'de zafere ulaştı. Eski ölürken, yeni bir sistem, sosyalist sistem oluştu. Yüzyılın sonlarından itibaren dünyada yeni bir toplumsal devrimler çağı başladı. Eski ölmekte, yeni doğmakta. Tarihin ileriyeye doğru gidiş yasası işliyor.

Gramsci'nin değerlendirmesi içinde olduğu politik durumun dolaysız etkisini yansıtır. Dönemi en ileri yönleriyle değil de, en geri yönleriyle anlatır. Gelişmekte olanı, devrimci hareketin mücadelesini, antifaşist güçlerin kahramanca eylemlerini ifade etmez. Tarihsel iyimserlikten yoksundur. Rosa Luxemburg ise, başka bir şey söylüyor. "Ya sosyalizm, ya barbarlık" diyerek emekçi kitleleri sosyalizm uğruna açık mücadelede çağırıyor. Rosa, böylece Lenin'le aynı özde değerlendirmeler yapıyor.

Bu topraklarda, 12 Mart ve 12 Eylül sonrası mücadeleden uzaklaşanlar, durumlarına teorik bir kılıf bulmak için, "yenildik" edebiyatı yaptılar. Halbuki 70'lerde, devrimci mücadele daha önce görülmedik bir yükseliş içindeydi. 12 Eylül'de devrimci mücadele çeşitli biçimlerde sürdü. Doksanlara daha varmadan Türkiye ve Kürdistan'da devrimci eylemlerde tam bir patlama yaşandı. Doksan sonrası sosyalist sistem dağıldı, fakat emperyalist-kapitalist sistemde, kimi yerler yarım yüzyılın, kimi yerlerde bir yüzyılın en büyük kitlesel devrimci eylemleriyle çalkalandı dünya. Kadın hareketinin en kitlesel ve küresel başkaldırısı bu süreçte ortaya çıktı.

Yeniliği kabul edenlerin durumu, Tolstoy'un "Savaş ve Barış"ta anlattığı, ilk çarpışmayı kaybedince son çarpışmayı da kaybedeceğini düşünen ve bu ilk çarpışmada "eyvah mahvolduk" diyen bozguna uğramış orduların durumuna benziyor. Mücadeleyi sonuna kadar götürme kararlılığı gösteren tutarlı devrimcilerde, bu anlayışın izine bile rastlanmaz.

Kralların orduları, burjuvazinin orduları, daha ilk çarpışma karşısında ya da daha büyük bir yenilgi karşısında böyle düşünüp davranırken, nitelik olarak, sınıf karakterleri olarak tamamen farklı bir ordu, emekçilerin ordusu, Kızıl ordu en zor koşullarda, büyük kayıplar verdiği sa-

vaslarda, başka türlü düşünür ve davranır. O, savaşı her koşulda sonuna kadar götürme kararlılığı ve kendine güveni gösterir. Böyle bir ordu, tarihte ne olmuştur, ne de olabilir. Faşist Alman ordusu Moskova önlerindeyken, Moskova'dan başka bir ses yükseliyordu: "zafere bizim olacak!" Burada tarihsel materyalist bakış açısı var: Gelecek Mutlak Sosyalizmdir! Onlar bu güvenle savaştılar ve kazandılar.

Biz Leninistler, aynı şeyi söylüyoruz: Kapitalistlerle, onların devlet güçleriyle, ilk çarpışmanın sonucu ne olursa olsun savaşaçağız ve kazanacağız. Zafirimiz kesindir. Ancak devrimci bir bakış açısına sahip olanlar, tarihsel materyalizme dayanan tarihsel iyimserlik içinde olanlar böyle düşünür.

"Eyvah mahvolduk"çuları kendi gerilikleriyle baş başa bırakalım, biz mücadelenin her aşamasında, her durumda ortamda kabına sığmaz bir devrimcilik sergileyen Lenin'in sınıf mücadelesindeki tutarlı devrimci proleter tavrına bakalım. Lenin, proletaryanın sınıf düşmanlığıyla süren çabanın geleceğine büyük bir güvenle bakar: Siz, bizi yüz kez yenebilirsiniz, fakat biz, savaşmaya devam edeceğiz ve yüz birincisinde sizi yeneceğiz. Yine büyük bir devrimci olan Comandante Fidel Castro diktatör Batista'ya karşı sürdürdüğü savaşa nasıl yaklaştığını yalın fakat kesin bir dille ortaya koyar: "Batista kaybederse biter, ben kaybedersem yeniden başlarım." Fidel yoldaş, Sierra Maestra'ya ilk buluşma yerinde büyük bir saldırı sonucu çok kayıp vermesine bakmaksızın bir avuç kararlı ve cesur devrimcinin anlaştıkları yere gelişi karşısında, Che'nin belirttiği en kısa konuşmayı yapar: Bu savaşı şimdiden kazandık. Fidel, savaşın ilk planındaki sonucuna bakmaksızın, savaşı kazanacağından emindir. Tıpkı, "tarih beni beraat ettirecek" sözleri gibi. Geleceğe büyük bir güvenle baktı her zaman. Devrimden sonra karşılaştığı her güçlük karşısında sosyalizmin geleceğine daima güven duydu.

Bu topraklarda, Fidel ve Che ile aynı tutarlı devrimci anlayışı taşıyan gerçek devrimciler, Denizlerden bu yana, devrimci mücadeleyi her şartta sürdürme etkileyici devrimcilik gücü gösterdiler.

Bu mücadelenin ilk sonuçları ne olursa olsun, sonucu biz belirleyeceğiz.

"Eyvah mahvolduk" anlayışı, kapitalizmin gelişimi ve bunun sonucu olarak, tekelleri kapitalizm aşamasına ulaşılmamasıyla, ekonomik yaşamı mahvolmaya sürüklenen küçük mülk sahiplerinin büyük yıkım karşısındaki tavrını yansıtır. Ekonomik yaşamı pamuk ipliğine bağlananları, durumlarını etkileyecek her ekonomik ve politik gelişme karşısında tedirginlik gösterirler. Bu anlayış, aynı zamanda, rahatına düşkün eğitimli ve kültürlü denilen küçük burjuva çevrelerinde de hakim.

Bunların değerlendirmeleri öznel-dir. Görüşleri, toplumsal gelişimin nesnel yasalarının bilimsel bir çözümlenmesine dayanmaz. Toplumsal gerçekleri gelişimin kendi hareketi içinde ele alıp, onun nesnel anlamını ortaya çıkaracaklarına, gerçekliğe kendi kafalarına göre bir anlam verirler. Dolayısıyla, yanlışdan yanlışla düşmekten, oradan oraya sürüklenmekten kurtulamazlar.

Bu çevreler, günümüzün teknik olanakları sayesinde dünyadaki gelişmeleri günün gününe takip ediyorlar. Çünkü emperyalist-kapitalist sistemdeki olaylarla kendi durumları arasında yakın bir ilişki var. Her ülke dünya pazarına bağlanmıştır ve uluslararası işbölümüne tabidir. Bu yüzden dünyadaki politik değişimleri çok yakından gözlemler, politik değişimlerde, kendi gelecekleri için bazı sonuçlar çıkarırlar. Öznel yaklaşım, bu alanda da onların düşünce biçimine egemendir. Örneğin ABD gibi kapitalizmin oturduğu, tekellerin güçlü sınıf egemenliğini oluşturduğu ülkelerde, devlet başkanları, kişiler değişince, sermayenin sınıf egemenliğince oluşturulan politikaların da değişeceği hatasına düşmekten kurtulamazlar. Oysa, politik planda yapılan her tür değişimi sınıf egemenliğinde, emenlerin çıkarlarında aramak gerekir. Siyasetle ekonominin bağı koparıldığı zaman siyasi değerlendirmeler, gerçeklikten kopmuş olur. Gerçeklikten kopuk bir görüşün teorik değerinden söz edilemez.

Siyaseti ekonomiden kopararak ele alıp, bu topraklardaki reformist ve oportünist hareketlerin başvurduğu baskın bir yöntemdir. Politikanın ekonomik yapı üstünde güçlü bir etkisi var. Fakat kapi-

talist toplumda, politikanın ekonomiye müdahalesi burjuva içeriktedir. Politik egemenlik sistemi ekonomiye, tekelleri sermaye çıkarına etki ve müdahalede bulunur doğası gereği.

Ekonomiyle politikanın bağı koparılsa gerçek gözardı edilir. Siyasi iktidarın yerine muhalefet geçince politikanın, sermayenin ve emperyalizmin yararına ekonomiye müdahalesi değişime uğramaz. Türkiye'de her burjuva siyasi iktidar, kendini besleyen kapitalist sistemin yararına davranmak zorundadır. Ulaşmacı siyasi hareketlere sormak lazım, sizin hararetle çalışarak iktidara getirmek istediğiniz burjuva muhalefet başka bir şey mi yapacak? Burjuva toplumsal doğaları onların sınıf karakterine aykırı bir siyasete izin verir mi? Bırakalım burjuva muhalefeti, küçük burjuva muhalefet de, kapitalist sistem de kendi küçük burjuva reformlar programını bile uygulayamaz. Böyleleri kapitalizmin karakterini kavramamıştır. Toplumsal devrim ve toplumsal dönüşüm anlayışı doğrultusunda hareket etmeyenler, sonunda teslimiyetçi bir politika izlemeye başlar.

Burjuva muhalefetin iktidarı için militanlık yapanlar, bu güçlerin sınıf karakterini bilmiyor değiller. Elbette biliyorlar. Fakat, burjuvaziyle köprüleri atmak istemedikleri için teslimiyet politikası izliyorlar. Bütün bu gruplar, kendilerine ne kadar "devrimci", "sosyalist" veya "komünist" deseler de pratikte izledikleri politik çizgi, sınıf işbirliğidir.

İçinde buldukları duruma "haklılık" kazandırmak için Marx'a başvurarak, Marx'ın görüşlerini anlamadıklarını göstermiş oluyorlar. "İçerdiği bütün üretici güçleri geliştirme potansiyelini tüketmeden bir toplumsal oluşum tarih sahnesinden çekip gitmez." Marx'ın söylediği bu durum, günümüz koşullarında oluşmuştur. Kapitalist üretim nihai biçimini almıştır. Toplumsal üretici güçler, ileri dercede gelişmiştir. Kapitalist toplum, bir bütün olarak, daha üstün bir toplum için olgunlaşmıştır. Maddi koşulların olgunlaşmasının yanında devrimin objektif koşulları da oluşmuştur. Emperyalist-kapitalist sistemde, devrimci durum ortaya çıkmıştır. Bu temelde, nesnel ve öznel koşulların bir araya gelmesiyle yeni bir toplumsal devrimler çağı başlamıştır. Tam da bu süreçte öncelikle düşmeden, fakat devrimci iradeyi sonuna kadar kullanarak yepyeni bir gelecek gerçek yapılabilir. Devrimci kitleler tarihin etkin öznesidir.

Yaşam bizden yana. Gelecek bizden yana. Burjuvazi ne yaparsa yapsın zafirimiz kesindir.

Toplumda değişim bir zorunluluk olmuştur, fakat değişim gerçekleşmemişse, o zaman toplumda çürümeye başlar. Çürümeye, toplumun en canlı güçlerini de etkisi altına alır. Koşullar bir devrim için ne denli olgunlaşmış olursa olsun, devrimin olması için devrimci sınıfın devrimi gerçekleştirme kararlılığını ortaya koyması gerekiyor.

Sinanların Açtığı Yoldan Zafere Kadar Daima!

Sinan Cemgil, Alpaslan Özdoğan ve Kadir MANGA'NIN, THKO'nun 3 devrimci militan kadrosunun ölümsüzleşmelerinin 50. yılında, onların yaktıkları devrim ateşini bilincimize ve yüreğimize kuşanarak yürümeye devam ediyoruz.

Onlar 60'lı yılların sonlarında kapitalizmin krizlerinin yeniden kendini üretmeye ve giderek derinleşmeye başladığı yıllarda, okul sıralarından işçi grevleriyle, topraksız köylülerin toprak işgalleriyle buluşan devrimci gençlerken, 70'li yıllara gelindiğinde mücadelenin artık eski, dar kalıbına sığmayacağını ilk farkına varanlardı. Sistem içi mücadele yollarının emekçi halklar ve işçi sınıfının kurtuluşu yolunda tek başına zafere götürmeye yetmeyeceğinin ilk ayırına varanlar, devrimci arayışlarını devrimci cüretlerinden ödün vermeden sonuçlandıran, elini taşın altına koymaya ilk cüret edenlerdi. 71 devrimci çıkışının öncüleri, Tür-

kiye ve Kürdistan birleşik devriminin ilk önderleriydiler.

Bu bilinç ve coşkuyla atıldıkları bu yeni mücadele hattını Türkiye ve Kürdistan halklarına düşmanın zenginliğine, sayısına, imkanlarına ve dehşetine aldanmayacaklarını "Düşmana boyun eğmeyiniz, haklarımızı zorla alacağız, çünkü onlar her şeyi bizden zorla alıyorlar" sözleriyle mücadelenin artık yeni bir sığrama yaladığını ilan edeceklerdi. Onların bu atılımı kendilerine hedef aldıkları sermaye sınıfı tarafından yanıtız bırakılmayacaktı. Devlet zora dayalı devrimin bu topraklardaki ilk nüvelerinden kurtulmak için elinden geleni ardına koymadı ve 31 Mayıs 1971'de onları Nurhak Dağları'nda katletti.

O gün onların karşısına "dost" saflardan çıkan ve sistem içi mücadele yollarıyla "demokratik" bir iktidarın kurulabileceğini söyleyenler, bugün hala varlıklarını sürdürüyor ve emekçi sınıfları boş vaatlerle kandırma-

devam ediyor. Onlar nasıl ki o gün küçük burjuva korkaklıkla karşılarına çıkan dost görünümülerin anlayışlarını mahkum edip yollarına devam edebildilerse, bugün bizler de onların bu tutumlarını sahipleniyor, onların açtığı yoldan işçi sınıfının ve emekçi halkların iktidarına yürümeye devam ediyoruz.

Yaktıkları ateş ne düşmana karşı gücünden bir şey kaybetti ne de "dost" görünümü uzlaşmacı- lar onu çarpıtılabildi. Üstelik devrim, bugün çok daha güncel, sosyalizm hiç olmadığı kadar ya-

kindır. Emperyalist-kapitalist sistem uzun yıllardır derin bir ekonomik ve politik bir krizin içerisinde. Bir devrimci durumdur ki dünyanın her yerinde ortalığı kasıp kavurmakta, kitleleri sokaklarda barikatların arkasında toplamaktadır. Dünya üzerinde tek bir halk yoktur ki kapitalizmden bıkmış usanmış olmasın, tek bir halk yoktur ki bu çürümüşlükten, yozlaşmışlıktan nasibini almış olmasın.

Bu emperyalistler tarafından tam bağımlı hale gelmiş uluslar için geçerli olduğu kadar, emper-

yalist-kapitalist sistemin merkezindeki ülkeler için de geçerlidir. Geçtiğimiz yıllar, Mısır'dan, Tunus'tan, Sudan'dan, Lübnan'dan, Şili'ye, Haiti'ye, Suriye'ye, Türkiye ve Kürdistan'a, oralardan Fransa'ya, İspanya'ya, ABD'ye kadar bir dizi ülkede ayaklanmalar ve devrimlere sahne olmuştur. Bu ayaklanmalar ve devrimler henüz nihayetine ermemiş olsa da birçok ülkede devrimci durum çok güçlü durumdadır. Üstelik pandemi ile birlikte 1 yılı aşkın bir süredir, bu küresel kriz daha da derinleşmiş artık emekçilerin evlerine açlıktan, yoksulluktan, işsizlikten, devlet teröründen başka bir şey giremez duruma gelmiştir. Dünya halkları kendi türlerinin varlığını kökten tehdit eden, üstüne üstlük kendilerine hiçbir şey vadetmeyen bu sistemden kurtulmanın yollarını arar haldeler.

Bizler halklarımıza Denizlerin, Sinanların bize gösterdiği yolu göstermekle, onlara gerçek kurtuluşa giden tek yolun Sinan-

ların bize gösterdiği yol olduğunu anlatmakla ve göstermekle yükümlüyük. Bu, ancak ve ancak Sinanların yüreğini ve bilincini kuşanmakla, onların cüretini bulduğumuz her yere taşımakla mümkün. Gençliğin önündeki bu tarihsel sorumluluğunu sahiplendiğimizden ve ona uygun pratiği sergilediğimizden kimsenin şüphesi olmasın.

Düşman o gün Sinanlara saldırdığından daha sert saldıracak. Çünkü yok olup gitmek ve en ufak bir tepkiye dahi saldırmak dışında bir seçeneği kalmadı, bunu biliyorlar. Düşman işçi sınıfının ve ezilen halkların soluğunu ta ensesinde hatta iliklerine kadar hissediyor. Korkuyorlar, yıkılacaklar! Bu nedenle bize elinde ne varsa onunla gelecek, elinden geleni ardına koymayacaktır. Ama nafile!

Buz kırılmış, yol açılmıştır! Bize sadece o yoldan yürümek kalıyor.

Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB)

Editör

ÖLÜMSÜZ

Baş Tarafı 1. Sayfada

İşte bu noktada devrimci kahramanın ikinci ölümü için harekete geçer burjuvazi. Kuşkusuz ondan önceki sömürgeci de başvurmuşlardır bu yola ama, kitle iletişim araçlarıyla, kitle üretim araçlarıyla hareket eden burjuvazi, kendinden önceki sömürücü sınıflarla kıyaslanamayacak ölçüde şiddetli ve etkilidir bu ikinci öldürme eyleminde.

Eğer devrimcileri silip atamıyorsa bilinçlerden ve yüreklerden, onların “keskin ve zararlı yanlarını törpüleyerek” zararsız bir ikonaya çevirmek gerekir. Sermaye düzeni için tehdit oluşturacak ne varsa özenle ayıklanır, hasır altı edilir, saklanır. Yetmez... “Eski dava arkadaşları” salınır piyasaya. Kimi açıktan satın alınır, kimisinin çaktırmadan önu açılır. Amaç ayndır. Devrimci olan, yıkıcı olan, sermaye düzeni için tehlikeli olan düşünce ve eylemler geniş yığınlardan gizlenir; kimi zaman açık düşünsel saldırılarla, kimi zaman açık veya gizli çarpıtmalarla...

Burjuvazinin bu saldırısından nasibini almayan devrimci önder yoktur. Proleter hareketin sayısız kahramanı bu aynı yoğun kuşatmayla, bu çarpıtmayla karşı karşıya kalmıştır.

Bugün 6 Mayıs. Bu toprakların üç devrimci önderinin, “üç fidan”ın faşizmin darağaçlarında solduğu gün. 6 Mayıs 1972’de idam edilen Deniz Gezmiş, Yusuf Arslan ve Hüseyin İnan’ın 49. ölümsüzlük yıldönümü. 49 yıldır öldürmek için kesintisiz hücum ediyor burjuvazi devrimin bu üç genç fidanına, bu üç ölümsüz devrim önderine.

Kimileri için “68 Gençliği” etiketi altında sikkeliştirilen romantik masum gençlerdir. ABD ve Avrupa gençlik hareketi üzerinden yaptıkları genellemelerle “bir dönemdi, yaşandı geçti” havalarındadırlar. Mazide kalan anıların buğulu ortamında

gezinip duran bu kesim için, Denizler bariz haksızlığa uğramıştır; hepsi bu!

Sanıldığı aksine, Türkiye ve Kürdistan’ın gençlik hareketi, Avrupa ve ABD ‘68 gençlik hareketinin bir uzantısı değildir. O, bu toprakların devrimci sınıf mücadelesinin içine doğan bir harekettir. O dönemin öğrencileri işçi eylemlerinin, toprak işgali yapan yoksul emekçi köylülerin, “Doğu mitingleri”nde yeniden ayağa kalkmaya başlayan Kürt halkının mücadelesinin doğrudan içinde yer alır. Diğer taraftan tüm dünyayı kasıp kavuran sosyalizm mücadelesinin, Küba’nın, Vietnam’ın, Ceza-yir’in... tüm dünyada büyüyen muazzam antiemperyalist kurtuluş mücadelesinin, gelişen devrimlerin ve sosyalist silahlı emekçi köylülerin yoğun atmosferinin biçimlendirdiği militan devrimcilerdir.

Bu yüzdendir ki, Türkiye ve Kürdistan’ın öğrenci gençlik hareketinin liderleri, “68 kuşağı”ndan farklı olarak, doğrudan devrim önderleri haline gelebilmiştir.

Bir kısım “solcu” ise, her sene Kemalizm övgüleri eşliğinde adını anıp durur Denizler’in. Uyduruk bir “antiemperyalizm” dolamışlar dillerine, burjuva Kemal’in yolunda bayrak sallayarak anıyorlar Denizler’i! İdam sehpasında “Marksizm-Leninizm’in yüce ideolojisini” haykırın; işçilere, köylülere, sosyalizme selam duran; Kürt ve Türk halklarının mücadele birliğini haykırın; emperyalizme karşıtlığı kapitalizmle karşıtlıkla birlikte, sosyalizm çerçevesinde dile getiren Denizlerden, “tam bağımsız” (ama nasıl oluyorsa kapitalist) bir Türkiye savunusu yapan vatansever gençler çıkartıyorlar!

Denizler doğrudan ve tereddütsüz sosyalizm için atıldılar kavgaya. Hareketin, içinden çıkıp geldiği ortamın derin izlerini taşıyor oluşu, bu gerçeği

gölgelemez bile.

Tarihte hiç kimse işe kendi malzemesiyle kurulmaz. İşe, önce, tarihin sunduğu malzemeyle başlamak zorundadır. Denizler, Sinanlar, Mahirler devrimci mücadeleye giriştiklerinde ilk önce varolan sosyalist hareketin düşüncelerine bağlanmak durumunda kaldılar. Kendi görüşleri ancak zamanla şekillendi. Denizlerin ilk dönemler görüşlerinin bağlandığı sosyalist hareket, (TİP ve MDD hareketi), burjuvaziden ve onun ideolojisinden (Kemalizmden) kopabilmiş değildi. Denizler de bu etkiyi taşıdılar. Ama ancak ahmaklar, gelişmenin diyalektiğinden bihaber olanlar, bundan ötürü Denizler’i eleştirmeye kalkabilir.

Sonuçta bu bütünsel gelişmenin ifadesi olarak Türkiye ve Kürdistan’da devrimci dönem bütün belirtileri ve olgunluğuyla ortaya çıktı. 68’le başlayan, 71’le doruk noktasına çıkan devrimci güçlerin çok önemli bir yeteneği içinde buldukları tarihi dönemin devrimci niteliğini kavramış olmalarıdır. 71 silahlı kopuşunu ve bunun başını çeken o gencecik insanları aşılma birer devrim önderi haline getiren temel nokta, işte budur!

Onlar, içinde buldukları dönemi devrimci bir tarzda kavradılar ve en ağır sorumlulukları üstlenmekten geri durmadılar. Hem de canları pahasına! Onlar, sınıflar mücadelesinin o tarihsel kavşağında, Türkiye ve Kürdistan halklarının önünde ayakbağı haline gelmiş olan eski uzlaşmacı, yasalı yolu reddettiler. Önderinde duran ışıltılı isimlere aldanmadılar. Bir çırpıda onları aşmayı bildiler. Üç noktada yarattıkları devrimci değerler, onları aşılmaz kılarken, kendilerinden sonraki tüm devrimci hareketin yürüyeceği yolu da belirledi. Bu devrimci değerler şu şekilde özetlenebilir: 1) illegalitenin temel

alınması; 2) devrimci zora (şiddete) dayalı mücadele; 3) uzlaşmaz mücadele.

Burjuvaziden her alanda tam kopamayan, oportünist, parlamentarist, ılımlı bir çizgi izleyen geleneksel sosyalist hareket, Denizler tarafından pratikle, eylemle, devrimci savaşa aşıldı. Denizlerin önderliğindeki devrimci gençlik hareketi, okullarda, sokakta, fabrikalarda, tarlalarda, kapitalizme, gericiğe, devlete ve emperyalizme karşı devrimci mücadeleyi alabildiğine yayıyor, yoğunlaştırıyor ve şiddetlendiriyordu. Oportünist hareket, şiddetlenen sınıf mücadelesinin dışında kalmış ve giderek karşısına geçmişti. Denizler Türkiye ve Kürdistan’da yeni bir devrimci çıkış açmışlardı. Eylemleri ve örgüt biçimleriyle emekçi kitlelere şu mesajı açıkça veriyorlardı: Emekçi kitlelerin ve ezilen halkların kurtuluşuna, ancak devrimci zorla, devrimci eylemlerle varılacaktır!

Sonuçta her çağ kendi ölümsüz kahramanlarını, önderlerini yaratır. Çağının ürünüdür onlar. Yapay bir şekilde oluşturulamaz. Kendi döneminin koşullarıyla büyük ve devleşirler. Tam olması gereken dönemde, olması gereken yerdedirler. Kimi zaman yüz yılların yükünü sırtlanır, yürürler. Bir çağ dönüşümünün, halkların biriken kavgasının taşıyıcısı olurlar.

Adı Türkiye ve Kürdistan devrimiyle özdeşleşen bir devrimci önderler kuşağının yiğit savaşçısıdır Denizler. Onlar Devrimin Önsözü’dür. Halklarımızın özlem ve umuduyla özdeşleşmiş, uğruna türküler yakılmış ölümsüz devrim önderleridir.

Onları aşılmaz ve unutulmaz yapan tam da içinde yaşadıkları o koşullardır. Böyle olmasaydı, gencecik bedenler, gencecik fidanlar nasıl yer ederdi koca koca halkların yüreklerinde ve bilinçlerinde!

FAŞİZMİ YIKACAĞIZ 1 MAYIS'TA TAKSİM'E!

Dünyanın bütün işçilerinin birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs yaklaşıyor. Her 1 Mayıs’ta dünyanın dört bir yanında işçiler ve emekçiler, hep bir ağızdan attıkları sloganlarla, yaptıkları yürüyüşlerle, kapitalist sisteme karşı duydukları öfkeyi de dile getirirler. Çünkü 1 Mayıs işçiler ve emekçiler için bir kutlama günü olmanın yanı sıra, kapitalizme karşı bir savaş günüdür de!

Emperyalist-kapitalist sistemin insanlığa aşıktan, yoksulluktan, savaşlar ve yıkımdan, acı ve gözyaşından başka vereceği bir şey kalmamıştır. Buna rağmen, tarih sahnesini terk etmemek için doğayı ve insanlığı yok etmeye devam etmektedir.

Zaten açıklıkla sinanan yaşamlarımız salgının büyüttüğü yıkımla katlanılmaz hale geldi. Alınmayan önlemler, verilmeyen destekler, on binlerce işletmeyi iflasa sürükleyen yasaklar, kod-29 belasının işsizlik cehanemine savurduğu binlerce işçi, adeta bilinçli bir kıskırtma halini alan kadına yönelik resmi saldırılar, öğrencilere dönük amansız saldırı, soluksuz baskı, baskı, baskı... Artık toplum olarak nefes alamıyoruz.

Birleşik devrim cephesinin her adımını büyük bir şiddetle, baskıyla boğmaya çalışıyor dinci faşizm. En sıradan eylemlerde bile bunu yapıyor. Emekçi yığınlar açısından hareket geçmenin bedeli her geçen gün ağırlaşıyor. Buna rağmen işçi eylemleri, kadın eylemleri, öğrenci eylemleri, Kürt halkının gösterileri sürekli yükseliyor.

İşçiler, Emekçiler, Yoksul Kürt Halkı, Aleviler, Kadınlar, Gençler,

Sisteme karşı böyle bir öfke ve dinamizmi arkamıza alarak gidiyoruz bu 1 Mayıs’a. Öne atılarak gösterilecek cüret, beklenenin ötesinde bir karşılık görebilir. İşte tam da bu yüzden 1 Mayıs’ta, başka alanlarda değil, “1 Mayıs Alanı” Taksim’de olmak daha da önemli. Çünkü Taksim Meydanı’nın adı, 1 Mayısla olduğu kadar devrimle de özdeşleşmiş durumdadır.

1 Mayıs’ı “sokağa çıkma kısıtlaması” adı altında yasakladılar. Bu ikiyüzlü yasaklarını hiçbir zaman tanımadık, 1 Mayıs’ta asla tanımayacağız! O gün “yasağa” rağmen çalışmak zorunda olan tüm işçiler, grev yapın! “Evde kal”maya zorlanan işçi ve emekçiler, sokağa çıkın! Ve hep birlikte Taksim’e, 1 Mayıs eylemine gelin! Yasakları ve yasaklayanları tanımadığımızı hep birlikte Taksim Meydanı’nda haykıralım.

**1 MAYISTA, 1 MAYIS ALANI TAKSİM'E!
FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR
HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!**

MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU

İsrail Siyonizmi Silinmeden Filistin'e Barış Gelmeyecek

Baş tarafı 1. Sayfada

İsrail Siyonizmi dünya üzerinden silinmeden Filistin'e barış gelmeyecektir.

İsrail ve onun arkasındaki emperyalist güçler, dünya üzerinden sadece devrimci zorla silinebilir. İsrail’in yıkılması ve iki halkın, Filistin ve Yahudi halklarının birlikte yaşadığı bağımsız, özgür bir Filistin devleti ancak Filistin’in “taş generalleri”nin, kadınlarının, erkeklerinin İntifada’ya yeniden hayat vermesiyle, Filistin Devrimi’nin zafere ulaşmasıyla mümkün olacaktır.

Yarım yüzyıllık aşkın süredir onurundan ve devriminden vazgeçmeyen Filistin halkıyla eyleme dayalı enternasyonal dayanış-

mayı Denizlerden miras aldık. Teğmen Ali’yle (Cevat Saim Çelen), İmam Ateş ve Mustafa Çetiner’le daha da büyüttüğümüz bu mirasın bugün de sürdürücüleriyiz. Yine

kalbimiz Filistin’de Filistin halklarıyla birlikte. Her yerde onların sesi ve Siyonizme karşı attıkları “taş” olacağız.

Filistin halkıyla gerçekleştirilecek dayanışmanın en büyüğü emeğin iktidarını kurma kavgasını büyütme olacaktır. İşçiler, emekçiler mücadelelerinde her daim dayanışma içinde olmuşlardır Filistin halkıyla. Bugün Türkiye ve Kürdistan’da soluksuz süren devrim mücadelesi daha da güçlü daha da kararlıdır. Bu kararlılıkla bir kez daha Filistin halkının yanında olduğumuzu söylüyor ve işçileri, emekçileri kavgayı daha da büyütme çağırıyor.

Mücadele Birliği Platformu

Sinan Dersim’in Ölümsüzleştiği Açıklandı

Halk Savunma Merkezi(HSM) Karargah Komutanlığı, 21 Nisan günü yaptığı bir açıklamaya ile, Sinan Dersim (Dalokay Şanlı)’ın hava saldırısında hayatını kaybettiğini açıkladı.

Komutanlığın açıklamasında “Yiğit Kürdistan halkının ve ülkemizin cennet parçası Dersim’in asi, direnişçi ve devrimci komutanlarından Sinan Dersim yoldaşımız Medya Savunma Alanları’nda 27 Ekim 2020 tarihinde faşist Türk devletinin gerçekleştirdiği hava saldırısında şehadete ulaştı” denildi.

Sinan Mirxan kod isimli Dalokay Şanlı’nın Dersimli olduğu ve 27 Ekim 2020’de Medya Savunma Alanları’nda ölümsüzleştiği bilgileri de açıklamada yer aldı.

“Halk Savunma Merkezi Karargah Komutanlığı adına başta Sinan Dersim yoldaşın değerli ailesi olmak üzere, Kürdistan halkına, boyun eğmeyen ve nice yiğit devrimciye kucağını açan Dersim halkımıza ve halkların birliğinden, özgürlüğünden yana olan tüm yoldaşlara başsağlığı diliyoruz. Sinan Dersim yoldaş şahsında tüm şehitlerimizin anılarına sonuna kadar bağlı kalacağımızın ve düşmandan mutlaka hesap soracağımızın sözünü bir kez daha yineliyoruz” denilen açıklamada mücadelesinin ilk yıllarında bir gençlik önderi olarak Kürdistan ve Türkiye metropollerinde geniş gençlik kitlelerinin örgütlenmesinde, gençlik enerjisinin devrime kanaliz edilmesinde her zaman öncü düzeyde yer aldığı anlatıldı.

Sinan Dersim’in devrimci mücadele süreci içerisindeki büyük emeği nedeniyle KCK Yürütme Konseyi görevine layık görüldüğü, Demokratik Ulus sisteminin inşa çalışmalarında

öncü düzeyinde rol aldığı, uzun yıllar da Avrupa çalışmalarında yönetim düzeyinde yer aldığı anlatılan açıklamada, yeniden yapılanma sürecinde HPG Komuta Konseyi üyeliği ve Apollon Akademiler Komutanlığı görevlerini üstlenerek askeri çalışmalarda oldukça stratejik bir rol üstlendiği; bu temelde yüzlerce arkadaşın eğitilmesinde, geliştirilmesinde, birer öncü komutan olarak yetişmesinde ve zafer komutasını açığa çıkarma sürecinde çok büyük emeklerin sahibi olduğu vurgulandı.

HBDH Yürütme Komitesi üyesi olarak HBDH çalışmalarının yürütülmesinde sorumlu düzeyde yer alan Sinan Dersim’in, bu çalışmanın geliştirilmesinde de büyük emeği olduğu söylenen açıklamada, “Faşist sömürgeci sistemin yıkılması ve demokratik Türkiye devriminin gerçekleşmesi için devrimci, sosyalist ve sistem karşıtı güçlerin ortaklaşarak mücadele yürütmesinin gerekliliğine canı gönülden inanan Sinan yoldaş bu ittifakların geliştirilmesi ve güçlendirilmesi için büyük bir çaba harcamış, bu temelde bitmez tükenmez ısrarını ve sarsılmaz kararlılığın adı olmuştur. Sinan yoldaşın anısına bağlılığın gereği olarak bundan sonra da bu anti-faşist devrimci ittifaklar daha da güçlendirilecek, faşizmden hesap sorulacak ve halkların özlemi olan

özgür ve demokratik Türkiye mutlaka yaratılacaktır.

Bir hakikat arayışçısı ve aşk dergâhının en güzel müritlerinden olan Sinan Dersim yoldaş halkımızın en güzel çocukları, Dersim’in en onurlu evlatları olan Bêrîtanların, Şiyarların, Baranların, Saraların, Jindar, Roza ve Yılmazların izinde yürümüş, yaşamının son anına kadar yüreği özgürlük ve devrim aşkıyla atmıştır. Sinan yoldaş bulunduğu her ortamda çekici üslubu, dürüstlüğü, sade ve özlü duruşuyla sadece yoldaşlarına değil dostlara ve yurtseverlere de örnek olan bir duruşun sahibi olmuştur. Mücadeleye katılm gerçekleştirdiği yıllarda bizleri Önderlikmiş bir yaşama alıştırmak isteyenlere karşı onurlu duruşuyla en anlamlı cevabı nasıl vermişse, mücadele içerisinde yer aldığı yıllar içerisinde de Önderliğimize ve hareketimize yönelik imha ve tasfiye saldırıları karşısında da en keskin tavır sahibi olmuş, her zaman özgürlük çizgisinin öncü ve yılmaz bir savunucusu olmuştur” denildi.

Açıklama, “HPG ve YJA STAR çalışmalarımızda, yine HBDH çalışmalarının geliştirilmesinde büyük bir emeği olan Sinan Dersim yoldaş şehit vermek bizler için her ne kadar acı ve zor olsa da acılarımızı soyluca taşıyabilecek ve zaferle buluşturacak gücü kendimizde göstererek, anısına sonuna kadar bağlı kalacağımızı belirtiyor; başta Sinan yoldaş olmak üzere tüm şehitlerimizi saygı ve minnetle anıyoruz. Mücadeleyi Garé zafer ruhuyla daha da büyütme, faşizmi yıkmaya ve özgürlüğü mutlaka sağlama inancıyla özgür yaşam ve özgür insanı geliştirerek devrimci mücadeleyi zaferle taçlandıracağımızın sö-

BU MAYA TUTUYOR

Sinan Kaleli

Yasak koydular. Her şey yasak. İşe gitmek dışında sokağa çıkmak yasak. 1 Mayıs kutlamaları yasak. Gösteri ve yürüyüş yasak. Miting yasak. Her tür sokak etkinliği yasak!

Salgına sığındılar, "18 günlük tam kapanma" ilânına sığındılar. Ne ki daha ilk gününde sahtekarlıkları öylesine açığa çıktı ki, söylem düzeyinde bile olsa bir "haklılık zemini" bulamadılar.

Mevcut durumda ne izin verebilecekleri bir "yasal miting" üzerinden biriken enerjinin bir kısmını boşaltabilecek alan açmaları mümkündür, ne de işçi ve emekçilere "evde kal" ma imkanı sağlayabilecek güçleri vardı. Dinci faşist iktidar attığı adımlarla uzlaşmacıların ayaklarının altındaki zemini de çekip almaktaydı.

Birleşik devrim cephesine gelince... Konfederasyonların bariz uzlaşmacı tutumlarına rağmen, emek cephesi devrimci bir ruh haline sahipti ve hasmının kışkırtıcı tutum ve uygulamaları, ondaki kararlılık ve öfkeyi bilemekten başka bir işe yaramıyordu.

Birleşik Mücadele Güçleri kesintisiz bir çalışma yürüttü. Gençlik ise Birleşik Gençlik Meclisleri çatısı altında son derece militan bir çalışmayla hazırladılar 1 Mayıs'a. Ve bu yoğun faaliyetle zaten kazanılmış durumdaydı 1 Mayıs.

İşçi konseyleri, işçi meclisleri, işçi dernekleri ve bir dizi militan sendika, dinci faşizmin yasaklarını tanımayacaklarını ilan ederek yüklenildiler faaliyete.

Ceza ve yaptırım tehditleri, hatta tutuklama ve ev hapsi türünden "modern zindan" umacısı kar etmedi. Devrimci dalganın bariz yükselişi kendini 8 Mart'ta, Newroz'da, kesintisiz süren işçi eylemlerinde, kadın isyanlarında, Boğaziçililerin ateşlediği öğrenci gençlik eylemlerinde ortaya koymuştu. Besbelli 1 Mayıs, bu dalganın tepe noktalarından biri olacaktır.

Dinci faşist iktidar yasakları bu korkuyla saldı zaten. 1 Mayıs çalışmaları boyunca birleşik devrim, bu yasaklarla da boğuştu. Valilerin, mülki idare amirlerinin saçmalık düzeyindeki yasaklarını çiğneyip attı.

Yasaklar yetmedi. Genelge üstüne genelge çıkardı. Gazetecilerin olayları çekmesinin engellenmesine yönelik genelge yayımladı Emniyet Genel Müdürlüğü! Bu, son bir tehditten başka bir şey değildi. Vahşet düzeyinde işkence yapacaklarının peşin ilanıydı. Nitekim sosyal medyaya düşen görüntülerden birinde sivil polis, çekim yapan polise "devrem bunu sonra silersin" diyordu.

Sonuçta 1 Mayıs gelip çattı. Sabahın ilk ışıklarıyla kuşkusuz gözler en başta Taksim 1 Mayıs Alanı'na çevrildi. Ve erken saatlerden itibaren Birleşik Mücadele Güçleri'nin (ve birleşik devrimin bütün güçlerinin) Taksim saldırısı başladı. Her sokaktan, her köşe başından, her bariyerden (tüm Taksim ve çevresi "geleneksel" polis bariyerleriyle çevriliydi) yüklenen işçi ve emekçiler, Taksim'e yürüdüler.

Altını kalın çizgilerle çizelim. Birleşik devrim saldırıdaydı, dinci faşizm ise tüm gücüyle savunmada. Kuşatılan dinci faşizmin kendisiydi. Dağı taşı demir bariyerlerle sıra sıra çevirmesi zaten bunun itirafından başka bir şey değildi.

Mecidiyeköy, Şişli, Tarlabası, Sıraselviler, İstiklal... her doğrultudan 1 Mayıs Alanı'na yönelen işçiler, gençler, emekçiler, dinci faşizmin savunma güçlerini hırpalayıp durdular. Bu "hırpalama" sözünü salt mecaz anlamda kullanmıyoruz. Eylemciler alabildiğine cesur, militan bir şekilde dikildiler polisin karşısına. Pasif bir tutum almadılar. Yeri geldi bariyerlerin yanı sıra polis barikatını yıkıp geçtiler; yeri geldi polislerin yakasına yapıştılar. Üstelik sadece eylemciler değil, çekim yapan yurttaşlar da aynı kararlılık ve sertlikle dikildiler polisin karşısına.

Yalnızca Taksim 1 Mayıs Alanı bu irade çarpışmasına sahne olmadı. İzmir, Ankara, Adana, Artvin, Trabzon, Antalya, Edirne, Samsun, Bursa, Urfa... Her yerde sokaklara çıktı işçi ve emekçiler. Yasakları, para cezalarını, zindan tehdidini bir çırpıda kaldırıp bir kenara attılar.

Birleşik Mücadele Güçleri, daha önce de belirttiğimiz gibi, yükselen devrimci dalganın içine doğdu. İhtiyaç duyulan bir dönemde kuruldu. Üzerine bindiği dalga ile uyumlu adımlar attığı oranda etki gücünü katbeka artırmayı başardı. Taksim saldırısı ve ülke genelindeki 1 Mayıs gösterileri, bu birleşik devrim ruhunun güçlü bir zemin bulduğunu, bu mayanın tutmakta olduğunu gösteriyor.

1 Mayıs'la birlikte bir eşik daha aşıldı. Bu 1 Mayıs eylemleri, daha doğrusu bu 1 Mayıs faaliyet süreci, bu konuda iyimser olmamız için yeterince veri sunuyor.

Birleşik Mücadele Güçleri, devrim ve iktidar temelinde yürüdükçe, birleşik devrimin tüm güçlerinin kendi etrafında toplanan bir merkez, bir odak olmayı başaracaktır.

"Hamdolsun ağır yaralanan yok" diyordu cumhurbaşkanı yasaklarla kuşatılan 1 Mayıs için. 230 kişi gözaltına alınmış, onlarca kişi işkence edilerek yaralanmıştı. "Sokağa çıkma kısıtlamaları" insanların sokağa, eyleme, Taksim'e gelmelerine engel olamadığı gibi, getirilen "görüntü yasakları" da yapılan saldırıların, işkenceci gözaltıların kayda alınmasına ve tüm dünyaya yayılmasına engel olmadı.

Taksim

1 Mayıs İşçilerin Kapitalizme Karşı Mücadele Günü'nde ilk haber işçilerden geldi. İşçi Temsilcileri Konseyi (İTK) ve Emeğin Gücünden işçiler sabah 06.30 civarında "1 Mayıs Alanı Taksimdir" pankartı ile Tarlabası'ndan Taksim'e yürüdüler.

İşçiler "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak", "Yaşasın 1 Mayıs" sloganlarını haykırarak Taksime yürürken polis saldırısı ile gözal-

tına alındılar. İTK sosyal medya hesabından haberi "Yoldaşlarımız 1 Mayıs Alanı Taksim'dir yazılı pankartıyla Kızıl Meydandaydı. İşçilerin çalışması serbestte 1 Mayıs da yasaklanamaz" açıklamasıyla paylaştı. Gözaltına alınan Ali Ekber Erarslan ve Gamze Nihal İyidoğan akşamüzeri serbest bırakıldı.

Saat 08.30 civarında Mücadele Birliği okurları da Kazancı Yokuşu'ndan Taksim Meydanı'na "Taksim'de Israr Devrimde Isrardır" pankartı açarak yürümeye başladı.

"Yaşasın 1 Mayıs", "Biji Yek Gulan", "Taksim Kızıldır Kızıl Kalacak" sloganlarını haykırarak Delal Erol ve F.Çağlar Karabulut kısa süre sonra polisin saldırısı ile karşılaşsalar da uzun süre slogan atmayı sürdürdüler. Darp edilerek gözaltına alınan okurlarımız akşamüzeri serbest bırakıldı.

Aynı saatlerde Osmanbey'de üniversite öğrencileri "Kampüsten Sokağa Biz Kazanacağız" pankartı ile Taksim'e doğru yürüyüşe geçti.

Kazancı Yokuşu'ndan Taksim'e "Kavgadır 1 Mayıs" pankartıyla yürüdü Devrimci Anarşist Federasyon. Gençlik Meclisleri ve Sosyalist Dayanışma Platformu da "Bizden Çaldıklarımızı Almaya Geldik" ve "Faşizmi Yeneceğiz" pankartları ile Taksim'e çıkmak için Mecidiyeköy'de buluşup yürüdüler. Polis ellerinde yazılı pankart taşıyan devrimcileri önce Mecidiyeköy Meydanı'nda ablukaya aldı. Gençlik Komiteleri de "Her Yerde Mücadele, İktidar Geçinemeyenlere" pankartı ile Galatasa-

TAKSİM KIZILDIR

ray Meydanı'ndaki polis barikatına yüklendi Taksim'e ilerleyebilmek için. Kaldıraç, Barboros Bulvarı'nda pankartını açarak ilerledi.

Sırada sendikalar vardı. Limter-İş, İnşaat-İş, Dev Yapı-İş, Dev

tına alınmamak için mücadele ettiler. Bu esnada yasaklara, 1 Mayıs'a ve pandemiye dair ajitasyon konuşmaları yapanlara Şişli halkı balkon ve pencerelerden alkışlarla ıslıklarla destek verdi.

Polisin saldırısı esnasında aradan sıyrılarak ellerinde pankart ve sloganlarla iki kadın devrimcinin yürüyüşe devam etmesi ve sonrasında polise karşı koyuşları sosyal medyada bir anda yayıldı. BMG ve BGM'nin bu iki eyleminde toplamda 2'si çocuk 37 kişi gözaltına alındı.

Tüm eylemlere polis olanca vahşetiyle saldırarak gözaltına aldı. Şişli ve İstiklal Caddesi'nde yaşanan işkence görüntüleri, bir gün önce getirilen "görüntü alma yasağı"nın neden getirilmiş olduğunu bir kez daha gösterdi. Elmadağ'da gözaltına alınanlara gözaltı aracının içinde de saldırı sürerken, Abide-i Hürriyet'te toplananlara

Turizm-İş, Genç İşçi Derneği ve BİK 1 Mayıs Platformu ile Şişli Cevahir AVM'den yürüyüşe geçtiler. Ardından Mecidiyeköy'de Yeni Demokrasi gazetesi okurları ile Yeni Demokrat Gençlik üyeleri yürüyüşe geçti.

Devrimci Hareket ve Devrimci Gençlik Dernekleri "Yaşasın 1 Mayıs" pankartıyla İstiklal'e çıktılar. DGD SEN ve UMUT SEN de Dolmabahçe'den Taksim'e çıkmak istedi.

Saatler 11.00'i geçince Birleşik Mücadele Güçleri (BMG) ve Birleşik Gençlik Meclisleri (BGM) Elmadağ yönünden "Yaşasın 1 Mayıs, Biji Yek Gulan, Birleşik Mücadele Güçleri" ve "Gençliğin İsyanyla Barikatı Aşıyoruz, Yaşasın 1 Mayıs Birleşik Gençlik Meclisleri" pankartları açarak, sloganlarla Taksim Meydanı'na doğru ilerlemeye başladı.

"Yaşasın 1 Mayıs", "Biji Yek Gulan" sloganlarıyla yürüyen devrimciler bir taraftan yasakların göstermelik olduğunu, bunları tanımayacaklarını, barikatları aşacaklarını haykırırken, kısa süre sonra polis saldırısı yaşandı. "Yaşasın 1 Mayıs", "Baskılar Bizi Yıldıramaz" sloganları atan devrimciler polis tarafından darp edilerek gözaltına alındı.

Yaklaşık yarım saat sonra Şişli'de Abide-i Hürriyet'te yine pankartlarını açarak Taksim'e doğru yürümeye başladı BMG ve BGM. Devrimcilerin sloganlarla yürüyüşü polis saldırısıyla kesildi. Polis saldırısını "Her Yer Taksim Her Yer Direniş" sloganıyla karşılayan devrimciler uzun süre gözal-

biber gazı ve plastik mermiler ile saldırıldı. Slogan atılmasını engellemek isteyen polis eylemcilerin boğazını sıkınca "nefes alamıyorum" çığlıkları yükseldi. Bir aracın üzerine yapılandırılarak bekletilen genç ise kolunun kırıldığı öğrenildi. İstiklal Caddesi ve Mecidiyeköy'de ise yerlere yatırılan gençlerin üzerine bastığı görüldü polislerin.

Taksim ve çevresi tamamen eylem alanı olmuşken, DİSK

"emek örgütleri" ile birlikte valiliğin "izni" ile çelenk koyarak görevini yerine getirmiş olmanın rahatlığı ile "zafer" pozları veriyordu.

Ne yasaklarınız, ne işkence ve gözaltılarınız bizleri yıldırma-yacak.

Sarıgazi

Sarıgazi'de öğleden sonra BMG ve Özgürlük Meclisi "Açlığa, Yoksulluğa, Sömürüye Karşı Direniş Yükselt" pankartı ile ortak eylem yaptı. Ancak kısa süre içinde saldıran polis, havaya ateş açtı.. Kitle ara sokaklara çekilse de polis saldırısına ara sokaklarda da devam etti. Kitlenin üzerine araç süren polis, ara sokakta bir gence kabadayak işkencesi yapan polis, halkın tepkileri üzerine önlükleri yırtarak geri çekildi. Burada da gözaltılar yaşandı.

Esenyurt

Birleşik Mücadele Güçleri, öğleden sonra Esenyurt Meydanı'na yürüdü. Devrimcilerin yolunu Balık Yolu Caddesi'nde kesen polis 4 kişiyi gözaltına aldı.

Akşam saatlerinde açıklama yapan ÇHD, 1 Mayıs boyunca İstanbul'da toplam 246 kişinin gözaltına alındığını söyledi. 237 kişi ifadeleri alındıktan sonra serbest bırakılırken, savcılık 9 kişi hakkında gözaltında kalmaları kararı verdi.

İfadeleri alınan eylemcilerin çoğu, sağlık kontrolü için Esenyurt, Başakşehir gibi uzak noktalara götürülerek buralardan serbest bırakıldı.

Bir kez daha tekrarlıyoruz: 1 Mayıs Yasaklanamaz! Taksim Kızıldır Kızıl Kalacak!

Öğrenci, İşçi, İşsiz Gençliğe Sesleniyoruz!

1886 1 Mayıs'ından, 8 saatlik işgünü için sokaklara çıkan ve katledilen işçilerin sesleriyle sesleniyoruz!

1 Mayıs, 1886'dan bugüne işçi sınıfının kapitalizme karşı uluslararası savaş ve mücadele günü olarak ilan edilmiştir. İşçi sınıfı, emekçiler ve ezilen halklar yıllardır her 1 Mayıs'ta iş bırakmış, sokakları, meydanları mücadele alanına dönüştürmüştür.

Ülkemizde "Kanlı 1 Mayıs" diye anılan 1977 1 Mayıs'ında faşizmin Taksim'de işçileri katletmesiyle 1 Mayıs bizim açımızdan çok daha önemli bir gün haline gelmiştir. Yıllardır çeşitli bedellerle; katledilen, tutuklanan işçilerle her şeye rağmen gerçekleştirilen kavga günü 1 Mayıs, bu sene pandemi gerekçe gösterilerek yasaklanıyor.

Pandemi kapsamında devletin aldığı göstermelik önlemler ve yasaklar, pandemiyi yayılmasını önleyemez. Çünkü, hiçbir can güvenliği olmayan binlerce işçinin çalıştığı fabrikalarda çarklar hiç hız kesmeden işliyor. İşçi servisleri pandemi yokmuş gibi tıkım tıkım... İş cinayetlerinde Covid-19 kaynaklı ölümlerin oranı %50'yi aşmış durumda. Covid-19'a yakalanan işçilerin sağlık imkanlarına ulaşma şansı toplumun diğer kesimlerine göre çok daha az.

Biliyoruz ki, işçi sınıfının sokağa çıkma yasaklarında dahi çalıştığı pandemi, burjuvazinin ve dinci faşist iktidarın elinde kendi çıkarları için fırsata dönüştürülmüştür. Pandemiyle birlikte derinleşen ekonomik ve siyasal kriz, bugün işçiler için çok daha fazla geleceksizlik, açlık, sefalet ve ölüm anlamına geliyor. Bu yaşamsal sorunları şu günlerde daha da derinden yaşayan işçi sınıfı tam da bu koşullarda 1 Mayıs'a gidiyor. 1 Mayıs günü işçiler zorla fabrikalarda, atölyelerde çalıştırılacakken işçilere, emekçilere 1 Mayıs yasak! 1 Mayıs'ı yasaklayanları tanıyoruz:

- Boğaziçi direnişinde sıra arkadaşlarımızı darp eden, gözaltına alan, tutuklayanlar, arkadaşlarımıza ev hapsi verilerdir!

- İstanbul Sözleşmesini bir gecede feshederek kadınlara açıkça saldıranlardır!

- Kod-29 üzerinden işçileri işten atanlar, işçileri ücretsiz izne zorlayanlardır!

1 Mayıs'ı yasaklayan sermaye sınıfı; işçilerin, emekçilerin, gençlerin, kadınların Taksim'de, sokakta olmasını engelleyecek. Her türlü baskıya, yasaklamalara rağmen 1 Mayıs günü başta 1 Mayıs alanı Taksim olmak üzere sokakları zapt edeceğimizi buradan bir kez daha ilan ediyoruz! Unutmayalım ki: "Her Baskı Kendi İsyancısını Yararır!". Yasaklarımızı Deleceğiz, Barikatı Aşacağız!

**YASASIN 1 MAYIS! BİJİ YEK GULAN!
DEVİRCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ (DÖB)**

İzmir'de 1 Mayıs Gözaltıları

İzmir'de de Birleşik Mücadele Güçleri (BMG) 1 Mayıs yasaklarını tanımadığını belirterek aralıksız olarak 1 Mayıs çalışması yaptı. Birçok emekçi semtte 1 Mayıs bildirileri dağıtıldı, afiş ve pankartlar asıldı.

1 Mayıs günü de İzmir Güzeltepe Mahallesi'nde 1 Mayıs için sokağa çıkan BMG'li Filiz Kerse ve Güven Akman gözaltına alındılar. Çiğli İlçe Emniyet Müdürlüğü'ne götürülen Kerse ve Akman yaklaşık 4 saat gözaltında tutulduktan sonra sokağa çıkma yasağını ihlal gerekçesiyle haklarında para cezası yazılarak serbest bırakıldılar.

ADANA

Basel'de 1 Mayıs

Bu sene de pandemi koşullarında 1 Mayıs'ı karşıladık. Aylar öncesinden, içinde Leninistlerin de olduğu Türkiyeli ve İsviçreli devrimci, demokrat kurumların oluşturduğu Devrimci 1 Mayıs Platformu, 1 Mayıs çalışmalarına başladı. Geçen yılın aksine, bu yıl izinli yapılan yürüyüşe binlerce insan katıldı. Kitlenin büyük bir çoğunluğunu Devrimci 1 Mayıs Platformu'nun kitlesi oluşturdu.

09.30'da toplanmaya başlayan kitle, 11.00'da yürüyüşe geçti. Devrimci 1 Mayıs Platformu'nun sendikaların önüne geçip en önde yürümesi sendikalar tarafından şaşkınlıkla karşılanırken, Devrimci 1 Mayıs Platformu yürüyüş öncesi dağıttığı bildiriler ve yaptığı açıklamayla 1 Mayıs'ın asıl sahibi olduğunu belirterek, önde yürüme kararlılığını gösterdi.

Stuttgart'da 1 Mayıs

Almanya'nın Stuttgart şehrinde sabah saatlerinde DGB Sendikası'nın çağrı yaptığı yürüyüşe, Solidarität Klassenkampf, Aktionsbündnis, Die Linke, MLPD, HBDH ve KBDH bileşenlerinden TKEP-Leninist, MLKP, KKÖ, PKK, MKP, TIKB ve TKP-ML'nin yanı sıra ADGB ve birçok Türkiyeli ve yerel kurum katıldı.

"Yaşasın 1 Mayıs", "Sinan Dersim Ölümsüzdür" pankartlarının taşındığı yürüyüşte ayrıca sık sık "Yaşasın Birleşik Devrimimiz", "Biji Yek Gulan" sloganları atıldı. Sendikaların yürüyüşünün ardından devrimci 1 Mayıs yürüyüşüne katılmak için HBDH bileşenleri de korteje katıldı. HBDH ve KBDH bayraklarının da taşındığı yürüyüşte, Türk konsolosluğu önüne gelince kısa bir miting yapıldı ve HBDH Avrupa adına konuşma yapıldı.

İşçi ve emekçilerin 1 Mayıs'ın kutlandığı konuşmada "Emperyalist kapitalist sistem bizlere işsizlik, savaş, yoksulluk, kadın cinayetlerinden başka birşey vaat etmiyor, bizleri bir yandan

Geçen yıl tüm 1 Mayıs eylemleri pandemi gerekçesi ile iptal edilirken, Basel'de Devrimci 1 Mayıs Platformu (Anti Kapitalist Blok) sokakları işgal ederek yasakları tanımadı. Bu eylem dolayısıyla onlarca kişi daha sonra binlerce franklık para cezaları ile karşılaştı. Sendikalar ise 1 Mayıs kutlamalarını iptal etmişti. Bu sene izni sendikaların almasına rağmen Anti Kapitalist Bloğun önde yürümesi, kitleyi daha coşkulu bir hale getirdi.

Sendikaların izin aldığı yürüyüş güzergahından yürüyen Anti Kapitalist Blok resmi güzergah bittikten sonra kendi belirlediği güzergahlardan izinsiz yürüyüşe devam etti; daha önce kararlaştırılan alanlarda durarak açıklamalar yaptı.

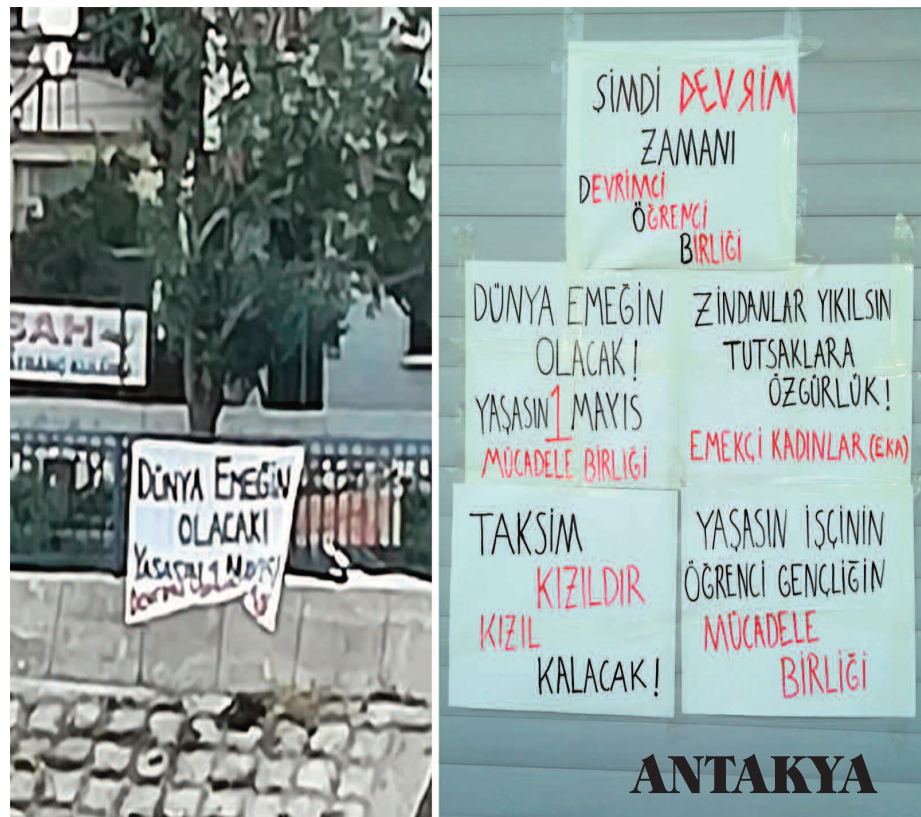
Leninistlerin de Almanca "Şimdi Devrim Zamanı" pankartı ile katıldığı yürüyüş, Anti Kapitalist Bloğun belirlediği alanda son buldu.

evlere hapsederken, bir yandan ekonomileri çökmesin diye işçilerin emekçilerin sağlığını gözetmeksizin fabrikalarda virüsle yalnız bırakarak ölüme terk ediyor. Bizler Halkların Birleşik Devrim Hareketi olarak Avrupa'da da faşizme karşı enternasyonal dayanışma içerisinde olarak omuz omuza verecek, mücadelemiz sürdüreceğiz. Rojava'ya, Medya Savunma Alanlarına yönelik saldırılara karşı sokaklarda olmaya devam edeceğiz. Bugün enternasyon dayanışmanın bayraklarını göstereceğimiz gündür" denildi.

"Biji Gerilla", "Biji Şoreşa Rojava", "Yaşasın Enternasyonal İşçi Sınıfı Mücadelemiz", "Yaşasın Birleşik Devrimimiz" diyerek atılan Alman ve Kürtçe sloganların ardından YPG, YPJ bayraklarının dalgalandığı konuşmanın ardından yürüyüşe devam edildi.

Antifaşist gençlerin Stuttgart'ta bir ana caddeyi trafiğe bloke ederek bir binaya "Yılın 365 Günü; Sınıf Mücadelesi, Sosyalizm, Devrim!" pankartı asarak havaayı fişek gösterisiyle eylem son buldu.

ANTAKYA

PANDEMİ, GENÇLİĞİN İSYANI VE YAKLAŞAN 1 MAYIS

K.Taylan Kızıldağ

Geçtiğimiz yıl gibi 2021 1 Mayıs'ını da pandemi günlerinde karşıyoruz. Yine yasaklamalar, yine sermaye sınıfının ve dinci faşist iktidarın ikiye bölünmüşlüğü eşlik ediyor pandemiye.

Covid-19 vakalarının yüz binlere ulaştığı dönemde kendi parti kongrelerini doğru düzgün önlem almadan yapan dinci faşist iktidar, aynı şekilde işçileri salgının kucağına çarklar dönsün diye atarken, yaklaşan 1 Mayıs'ta "önlem" olarak sokağa çıkma yasağı uygulayacakmış. Dinci faşizmin salgının başından beri nasıl da ikiye bölünmüşlüğü sermaye iktidarı olduğunu, fabrikaları kapitalist çarklar dönsün diye, pandemiye rağmen kapatmadığından biliyoruz. Aynı şekilde işten atmaları yasakladık diye kısa çalışma ödeneğini yasallaştırıp işçileri sefalet mahkum etmesinden ve Kod-29 saldırısını da çalışma kanununa sokarak işçilerin sendikal örgütlenme haklarına saldırmasından anımsıyoruz. Bu saldırı dalgasına karşı işçi sınıfının geniş kesimleri öfke dolu, her yerde irili ufaklı işçi eylemleri, işçi direnişleri merkezi bir kanala akmanın arayışı içinde.

Aynı şekilde toplumun farklı kesimlerine saldırılar da hız kesmeden sürüyor. Dinci faşizm nasıl demokratik kitle örgütlerine saldırıyorsa, kadınlara yönelik saldırıların önünü daha fazla açmak için hiçbir zaman uygulanmayan İstanbul sözleşmesinden çekiliyor, kadınlara yönelik her türlü şiddetin ve saldırının önü açılıyor. Bir taraftan da biz üniversiteli, liseli, işsiz gençlerin hayatlarına müdahaleler yoğunlaşıyor.

Geleceksizlik, işsizlik, geçinememe, gerici eğitim sistemi kısırcasına sıkıştırılmış milyonlarca genç bu düzenden hiçbir şey beklemiyor. Gençliğin düzene dair umutsuzluğunu ve öfkelerini sosyal medyadan, sokak röportajlarından görebiliyoruz. Aynı zamanda Boğaziçi direnişi ile birlikte güçlenen üniversite gençliğinin akademik-demokratik mücadelesi de bir taraftan sürerken genç işsizlerin, liselilerin, üniversitelilerin, genç işçilerin sorunlarının ortaklaştığı ve keşiştiği yerler aynı olarak karşımıza çıkıyor. Genç işçileri fabrikalarda, inşaatlarda atölyelerde Covid-19'a terk ederken, milyonlarca genç işsiz olduğu bu topraklarda, ağır, esnek ve örgütsüz çalışma koşullarına genç işçileri mahkum etmeye çalışıyorlar. İşçi sınıfı içinde intihar oranlarının yükselişi göz önüne alındığında sömürü çarklarının acımasızlığı ve sermaye sınıfının fırsatçılığı ve iki yüzlülüğü açıkça görülebiliyor. Pandemi döneminde yoksullar daha fazla yoksullaşırken, sermayedarların karlarına katıldığını da herkes görebiliyor.

Bununla beraber pandemiyin üniversiteli ve liseliler için derinleştirdiği ekonomik zorlukların dışında eğitimin niteliksizliği, eğitim vermeyip sınavların yüz yüze yapılması, gençlerin sosyalleşebileceği alanların daraltılması, yalnızlaşma, gençliği en hareketli çağında eve kapatmaya zorluyorlar. Aynı şekilde eğitim altyapısının asgari koşullarını sağlayamadıkları için yüz binlerce üniversiteli ve liseli düzgün bir şekilde eğitime devam edemedi. Pandemiyin başından bu yana toplumsal olarak bir dizi ciddi sorunla karşılaştık. Gençliğin farklı kesimleri olarak ciddi zorluklar yaşadık, özellikle de işçi sınıfının saflarından gelen gençler olarak! Ama sorunların keşmekeş haline geldiği, iç içe geçtiği, çelişkilerin üst üste bindiği yerde buna karşı gelişen mücadeleler de keskinleşir ve devrimcileşir. 1 Mayıs'ı karşıladığımız bu günler tam da böylesi günler.

İşte böylesi yoğun ve devrimci bir dönemde 1 Mayıs'a giderken, 8 Mart ve Newroz mitinglerinin çok kitlesel geçmesinin ardından sermaye sınıfı 1 Mayıs'ın güçlü geçmesinin önüne geçmeye çalışıyor. Özellikle işçi eylemlerine, 1 Mayıs çalışmalarına ve 1 Mayıs'ın gününe yönelik çıkarılan eylem yasakları, "kapanma" tiyatrosu ile getirilen yasaklar karşı tarafın meseleyi ne kadar ciddi aldığını gösteriyor. Milyonlarca işçinin salgın günlerinde çıkarılan kapanma yasaklarından muaf tutulurken, halkın geri kalanının da evinde aç kalmayı beklediği bu dönemde öfke kabına sığmayacak.

Tüm bu yasaklara rağmen emekçi sınıfların ve özelden işçilerin devrimci kabarışından korkuyorlar ve buna karşı her türlü hazırlığı yapıyorlar. Ancak yasaklara rağmen toplumsal çelişkilerin böylesi yoğunlaştığı bir ortamda 1 Mayıs'a giderken sokağın sesine kulak vermek gerekiyor. Harekete geçen direnişçi işçiler sokaktan geri adım atmıyor, açlıktan ölmek ile salgından ölmek ikilemine mahkum edilen işçiler öfkelerini dile getirmekten çekinmiyor, birçok işçi örgütü İstanbul'da Taksim'de, diğer kentlerde de sokaklarda olacağını ilan ediyor.

Öğrenci gençliğin gerçek kurtuluşunun işçi sınıfının kurtuluşu ile ortak olduğunu söyleyen bizler 1 Mayıs'ta İstanbul'da Taksim'de, diğer kentlerde de sokaklarda olacağız. Okullarımıza kayyum atayanlar, üniversitelerimizi kuşatanlar, bizlere geleceksizliği, güvencesiz, esnek çalışma koşullarını ve yoğun emek sömürsünü dayatanlar ile 1 Mayıs'ı yasaklayanlar aynıdır. İşçileri ölüme gönderenler ile genç arkadaşlarımızı intihara sürükleyen yine aynı düzendir.

İşte bu yüzden yasaklara, saldırılara inat, politik özgürlüğü kazanmak için faşizmin koyduğu barikatları aşmaya, 1 Mayıs'ta başta Taksim olmak üzere her yeri eylem alanına çevirmeye!

SIRA ÇOCUKLARDA MI?

Umur Çakır

Pandeminin ilk günlerinde virüs, hazırlıksız yakalanan sermayenin kimi temsilcilerini hastanelik edince; "çocukların öldüğü savaşları çıkarıcıları vuran, ama çocuklara dokunmayan virüs", burjuvaziyi hizaya getirecek bir "ilahi adalet" gibi görünmüştü. En kötümser yorumcular bile, işlerin artık eski tarzda yürütülemeyeceğini, bu tsunaminin ardından burjuvazinin, örneğin, "neoliberalizm" gibi aşırılıklara son vereceğini öne sürüyorlardı.

Gelinen nokta, en iyimserleri bile şok edecek bir felaket manzarası çiziyor. Virüs çocukları da vurmaya başladı. Brezilya'da kısa sürede çok fazla sayıda çocuk hastalıktan kurtulmadı. Tüm dünyada ve bu topraklarda, yoğun bakım servislerini doldurmaya başlayan çocuklara ilişkin haberler, basında büyük bir titizlikle hasır altı ediliyor. Çünkü böyle bir gelişme, en uysal bile olsa, her toplumu zivanadan çıkarmaya yeter. Çocuklara musallat olan ve durdurulamayan bir virüs, herkesin kafasında ve yüreğinde, aynı kadim korkuyu canlandırır: İnsanın sonu mu?

Pandeminin ilk günlerinden itibaren Leninistler meseleyi kapitalist uygarlığın çöküşüyle ve insanlığın nihai kurtuluş mücadelesiyle ilişki içinde ele aldı; proletaryaya bu zeminde seslendi: şimdiki dava, insanlığın kurtuluş davasıdır, daha azıyla yetinemezsiniz. Gelinen noktada, proletarya için alarm zilleri

çalma vaktidir. Sirenler susmalı: Acil, çünkü çocuklar tehlikeye.

Pandemi, en çok yoksul sınıflara mensup yaşlıların, kronik hastaların canıyla kazanmış bir gerçekliği öne çıkardı: İşçi sınıfı insanlığı topyekun kurtarmaya soyunmadan kendini kurtarmaz. İnsanlığın her nasıl bese- debildiği acılardan sızan bu gerçeklik, bir bayrak gibi yükseldi, yükseldikçe daha fazla görünür oldu. Ama şimdi o bayrağa, katlanması imkansız bir acı, çocuk kayıplarının acısı ulaşılıyor.

Sorumlu kim? Suçu ve sorumluluğu tümüyle burjuvazinin üzerine atmak, bir yere kadar tamamen haklıdır ama aynı zamanda kolaycılıktır. Çocuklara karşı büyük sorumluluğumuz bize bu kolaylığı tanımlıyor; tanıyamaz. Bundan böyle sorumluluk işçi sınıfının da üzerindedir. El koymadığı için dönmeye devam eden çarklar yüzünden, işini rahatlıkla sürdüren virüs yüzünden kaybedilecek her çocuğun kanı, artık bizim de almımıza yapışacak.

Dört yüz yıl boyunca egemenliğini sürdürmeyi başardı kapitalizm: Bu uğursuz başarmın altında, baskı ve zorbalığın yanı sıra, kuruluşuna ait gizli kodları açık etmemesi yatar. Bu kodlar, ücretli kölelik gerçekliğidir; sermaye birikiminin devamlılığını sağlayan "üretim için üretim" geçeriğidir. Burjuvalar, bu gizli kodları emekçilere, onların ihtiyaçlarını en hızlı ve en zengin çeşitlilikle sunma vaadiyle yut-

turmayı başardılar. Fakat pandemi, salt mücadele eden bilinçli emekçiler değil, ama sıradan her emekçi gözünde, kapitalist uygarlığın bütün katmanlarını mısır koçanı gibi teker teker soydu ve en derindeki gerçekliği açığa çıkardı. Pandemi, en uysal, önyargılar ve boş inanla dolu emekçilere bile, şunu defalarca kanıtladı: Burjuva sınıfın tek ama tek derdi çarkların durmamasıdır, çünkü birikimin ayakta kalması bu sürekliliğe bağlıdır. Ve bu amaçla insanlığı pandemik bir kırmın kucağına itmekten hiç çekinmez. Paylaşım savaşlarında bu iğrenç çıkarların üzerini şovenizmle, milliyetçi ve ırkçı hezeyanlarla örtmek işe yarıyordu, ne var ki pandemi burjuva sınıfa, kullanışlı hiçbir enstrüman bırakmadı. Bu yüzden pandemi, proletarya ile burjuvazi arasında, köklü, derin ve artık geri döndürülemez bir savaşın çalmaya başlanıyordu.

İster en zengini, isterse geri kalmış olsun, tüm emperyalist-kapitalist ülkelerde, neden küçük mülk sahipleri feda ediliyor? Neden yönetici sınıf onların çılgınlıklarını bile dinlemeye tezzül etmiyor? Bu soru ve cevap, karşı karşıya olduğumuz kavga- nın niteliğini ele verir bir içeriktedir.

Çünkü pandemiyin yarattığı toplumsal kriz, kapitalist toplumun ana sınıflarının -burjuvazi ve proletaryanın- çıkarlarını, artık birinin varlığı diğerinin ölümü anlamına gelen bir "mutlak çelişki" düzeyine yükseltti.

Tüm ara sınıflar, keskinleşen ve son haddine yükselen bu çelişkinin acıları altında ezildiler. Burjuvazi için mesele netti: Birikimin ayakta kalabilmesi için, bir yandan çarklar dönmeliydi, ama salgın bu çarkları sonunda hastalık yüzünden durdurmasın diye, bir sınıf feda edilmeliydi. Burjuvazinin gözünde o sınıf, lokantacılar, mağaza ve dükkan sahipleri, esnaf vb. kesimlerdi. Çarkları döndüren proletaryanın, tezgahı ile evi arasına bir şey girmemeliydi. Kapitalist toplumun egemeni olarak burjuvazi, epeyce toplumsal taban ve ideolojik meşruiyet devşirdiği küçük mülk sahiplerini feda ederken, pekala kendi ayağına kurşun sıktığının farkında. Ne var ki, elinden bir şey gelmiyor. Tıpkı, hipotermiyi giren beden gibi, kanı ancak en hayati organlara pompalayarak ayakta kalmaya çalışıyor.

Ne yapması gerektiğini kısa sürede öğrenen burjuva sınıfın aksine, proletarya ve hatta sınıf bilinçli proletarya salgın karşısında bütünlüklü ve tutarlı bir sınıf tavrı koymakta gecikti. Bu gecikmede elbette bizzat sınıfın virüsten korkmaması etkili oldu; ama onun kadar etkili bir başka unsur, proletaryanın önüne yalnızca ekonomik ve mesleki meseleleri koyarak onu insanlığın kurtuluşu davasından uzak tutan oportünist kanseridir. Fakat, gelişen noktada, devrimci proletarya bu bocalamadan üzerine düşen sorumluluğu almalıdır.

Sınıf bilinçli işçilerin bocalamasında etkili olan bir sebep

de, bu konuda komünist mücadele deneyiminin bulunmamasıdır. Örnek, Lenin, birinci paylaşım savaşı boyunca, tüm dünyada 20 milyondan fazla insanı kırmından geçiren İspanyol gribi pandemisine dair, herhangi bir politik tutum açıklamamış. Nedeni pekala biliniyor: Dünya Savaşı, salgının yıkıcılığını kat be kat aşan bir politik sorun olarak, çok daha yakıcı biçimde insanlığın karşısına dikilmişti ve İspanyol gribi pandemisi bu devasa politik canavarın gölgesinde kaldı. Fakat şimdi böyle değil. Devrimci proletarya, komünist mücadele tarihinde ilk kez, bir pandemi karşısında, belirleyeceği politik tutumu bir an önce netleştirmeli.

Bir virüse karşı "politik tutum" elbette sadece mizah konusu olabilecek bir saçmalaktır. Sorun, dört yüz yıllık kapitalist uygarlığın adım adım hazırladığı ve şimdi tüm emekçileri kırmından geçirip uysallaştırmak için kullandığı bu salgına karşı toplumun namlularını nereye çevireceğimize sorundur. Karşımızda baştan ayağa kapitalist uygarlığın çürümesi olgusu var. Çöküyor, ama sınıf çöküyor diye burjuvazi iktidar konumunu kendiliğinden terk edecek değil. Aksine, geliştirilen aşların topal at misali peşinden koştuğu salgın, yıkımını büyüttükçe, burjuva sınıf imana gelmek yerine daha da canavarlaşıyor. Küçük mülk sahiplerini feda etmenini telafisi, ancak bu canavarlaşmayla mümkün, başka türlü egemen olamaz.

Öyleyse, proletaryanın karşısında bir virüs değil, topyekun kapitalist uygarlık var. Ve atılacak adım, alınacak tavır, aynı ölçüde kapsamlı, derin ve köklü olmalıdır. Bir grevin, bir protesto gösterisinin eğer, hemen önümüzde duran meseleye hiçbir etkisinin olmadığı bir tarihi an varsa, o an bu andır. Proletarya ya çarkları durdurmak için çarklara el koyacak ya da hepimizi bir çocuk kırmınına çaresizce seyretmeye, herkesi umutsuz, ruhsuz ve hissiz hayaletlere dönmeye mahkum edecek.

Proletarya, salgının en başından beri, açlık gibi daha yakıcı sorunlarla uğraştığı için, salgın ve sonuçlarıyla doğrudan ilgilenme fırsatı bulamadı. Ve onlara bu konuda apaçık bir politik tutum öneren de çıkmadı. İşçiler, bir yıl içinde virüsten korkmamayı mecburen öğrendiler: hatta korku içinde evlerine kapanan tuzu kurulara küçümsemeyle baktılar. Dönmeye devam eden o çarkların başında, nice ateşli hastalığı ayakta geçirmeye alışmış bir sınıfın gerçekten de korkacak bir şeyi yoktu. Oysa şimdi o tezgahlar, evlerine, tanıdıkları tek korkunun, açlığın ilacı olan ekmeği değil, çocuklara da bulaşacak ölümü götürmeye başlıyor.

Susmayın sirenler: Hayatı kurtarmak için, çarklara el koyun.

"Cenneti Cehennem Çukuruna Çevirecekler.."

Rize'nin İkizdere ilçesinde İşkencelere Vadisi'nde Cengiz İnşaat tarafından yapılan taş ocağına karşı köylüler 20 gündür fazladır mücadele ediyor.

İki yıldır şirketlerin göz diktiği eski adı Ethone olan Cevizlik ve Gürdere (Pakorom) köylerinin tam ortasındaki ormanlık bir alan olan İşkencedere Vadisi'nin gürül gürül akan dere şu an ormandan sökülen ağaçlar ve kayalarla dolmuş, iş makinelerinin geçtiği yerler toprak ve kaya yığınına dönmüş durumda.

İki yıl önce buradaki bazalt kayaları almak için 'SR Tarım' adlı bir şirket, 'CED gerekli değildir' kararı alarak bölgede taş ocağı açmak için ruhsat aldı. Bölgedeki köylüler karara karşı dava açtı. Bilirkişi raporuyla, İşkencedere Vadisi'nde taş ocağı açılması durumunda vadinin yok olacağı belirtildi.

İki yıl aradan sonra Cengiz İnşaat Aralık 2020'de yine aynı vadede bazalt kayaları almak için yeni bir "CED gerekli değildir" kararı alındı.

Kayalar İyidere'de Karadeniz kıyısına yapılan Lojistik Liman inşaatında kullanılacak.

Proje, Şubat 2021'de Cevizlik ve Gürdere muhtarlıklarının ilan panosuna asıldı. Köylüler yine dava açtı. Rize Valiliği ve Çevre ve Şehircilik İl Müdürlüğü'ne karşı 18 köylünün 17 Mart 2021'de açtığı dava halen devam ediyor.

Dava devam ederken Cengiz İnşaat ormanlık alanda çalışma başlatmak üzere iş makineleri getirdi. Taş ocağı açılması halinde tüm orman ve vadinin yok olacağına bilen köylüler iş makinelerinin ormana girmemesi için yolları tıttı, kepeçelerin önüne oturdu.

Beşinci gününde jandarma ekip-

leri bölge halkının ormana ulaşmasını engellemek için arazilere ve evlere girerek tacizde bulundu.

Köylüler orman içinde makineler çalışmasını diye arı kovanları yerleştirdi.

İşkencedere Vadisi'ni korumak isteyen köylülere beşinci günde (25 Nisan) jandarma biber gazıyla saldırdı ve 15 kişi gözaltına alındı.

Köylülerin gözaltına alınmasının ardından ormana çıkan bütün yollar jandarma tarafından ablukaya alınarak

köylülerin çalışma yapılan alana girmesi engellendi.

Köylüler haftalardır orman içinden yürüyerek makinelerin bulunduğu yere giderek durdurmaya çalışıyor.

4 Mayıs'ta Ulaştırma Bakanlığı'ndan gelen bir heyet, Rize Valisi Kemal Çeber'in katılımıyla İkizdere Kültür Merkezi'nde bir toplantı düzenledi. Liman yapımının gerekliliği ön plana çıkarılarak Cengiz İnşaat'ın taş ocağı projesini överek köylüler ikna edilmeye çalışıldı.

Köylüler "Liman yapılması gerekiyorsa yapılır, bunun için vadiye ağaçları söküp bütün vadiyi yok etmeye gerek yok. Başka yerde taş çıkıyor mu? Liman yapmak için başka yöntemler var bunu biliyoruz. İlla ki buradan taş çıkarmak gerekmiyor. Kandırmaca bütün bunlar. Vadiyi öldürdünüz şimdi toplantı yapıyorsunuz" diyerek toplantıyı terk etti.

"Doğamızı Korumak İstiyoruz"

Her gün sosyal medya üzerinden de çağrılar yaparak doğa katliamını durdurmaya çalışan köylüler 5 Mayıs'ta Cumhurbaşkanlığı İletişim Merkezi'ne (CİMER) başvuruda bulunacaklarını belirterek tüm kamuoyuna da İşkencedere Vadisi'nin yok olmaması için destek vermeleri ve CİMER'e başvurularını için çağrı yaptı.

Köylüler 7 Mayıs'ta bölgeye geldiklerinde ormanlık alanda 'demir kapı' ile karşılaştılar. Ertesi gün ise ormana kameralar yerleştirilmeye başlandığını gördü.

Doğal su kaynağını dağıtıp yok eden Cengiz İnşaat, köye su gitmesi için bir depodan su borusu döşetti, fakat sabah sular akmadı. Köylüler boruları kabul etmiyor. "Senin döşediğin borudan biz su içmeyiz! Makinelerini de borularını da al vademizden git Cengiz!" diyerek doğal su kaynaklarının ve vadilerinin yok edilmesine tepki gösterdi.

Köylüler aynı gün Ulaştırma ve Altyapı Bakanı Adil Karaismailoğlu, katıldığı canlı yayında, Rize'nin İkizdere ilçesindeki gelişmelere ilişkin açıklama yaptı.

Lojistik liman projesi kapsamında bölgede sadece taş alınacağını, zarar gören ağaçların yerine 10 katının dikileceğini iddia eden Karaismailoğlu,

bölgede vadiyi korumaya çalışan köylüler için ise "marjinal gruplar" ifadesini kullanmış "70 yıllık taş ocağı, altın araması gibi iddialar kesinlikle doğru değil. Devletimiz marjinal gruplara kesinlikle izin vermez. Bunu yapanlar devlet düşmanıdır" demişti.

Buna cevap bölge halkından yanıt geldi. Köylüler bakanın kendilerini "Marjinal gruplar" diyerek hedef göstermesine "Biz marjinal değiliz. Taş ocağı istemiyoruz. Bakarı burada bekliyoruz. Bütün İkizdereliler burada bekliyoruz" diye yanıt verdi.

Makinelerin çalışmasını engellemeye çalışan köylüler derenin taşlar ve sökülüp atılan ağaçlarla doldurulmuş halini görüntüleyerek "Biz buralarda büyüdüğümüz gece gelip balık avladık. Yavru balıklar gelince kıyamaz bırakırdık. Evlerimizin yakınında göl oluşturup yüzerdik. Bu suyu içerdik. İlk günler çamur akıyordu. Şimdi selaleye kadar doldurmuşlar. Bütün vadiyi katlediyorlar. Çocukluğumuz yok ediyorlar. Buna dayanıyoruz. Vademizde taş ocağı istemiyoruz. Herkesi bu doğa katliamını durdurmaya çağırıyoruz" diyor.

Gece makine gürültüleri arasında ineği doğum yapan köylülerden Pervin Baş "Daha doğumuna zaman vardı. Korku içinde sabaha karşı ineğim doğum yaptı. Hala huzursuz" dedi. Doğan buzağıya 'Mayıs' adını veren Baş, "Hayvanlarımız da bu durumdaki etkileniyor. Korku içinde, huzursuzlar bu da hastalanmalarını, erken doğum yapmalarına sebep oluyor" diyor.

Köylüler videolarla doğa katliamını belgeleyerek tüm kamuoyuna seslenerek İşkencedere Vadisi'nin yok edilmemesi için dayanışmaya çağırıyor.

MÜCADELE BİRLİĞİ

Mücadele Birliği Gazetesi / Sayı: 117_Özel / 12 - 26 Mayıs 2021 / Yayın Süreli Dağıtım Sahibi: Yeni Dönem Yayıncılık Basın Dağıtım Eğitim Hizmetleri Tanıtım Org.Tic.Ltd. Şti. Adına: Gamze Nihal İYİDOĞAN / Adres: İskenderpaşa Mah. Sofular Cad. No: 8/3 Fatih - İSTANBUL / Tel-Fax: 0 (212) 533 32 57 / Sor. Yazı İşl.Müdürü: Gamze Nihal İYİDOĞAN / Baskı Yeri: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San.Tic.Ltd.Şti - Davutpaşa Cad. Güven İş Mekezi No:83 D Blok D.349 Topkapı - İSTANBUL / Tel 0 212 5012120

www.mucadelebirligi10.net info@mucadelebirligi.net
www.facebook.com/MucadeleBirligiGazete mucadelebirligi@gmail.com
www.twitter.com/mucadelebirlig3 mucadelebirlig@hotmail.com

DENİZLERİN AÇTIĞI YOLDAN DEVRİME YÜRÜYELİM!

Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan... Tepeden tırnağa cüretin, devrimci kararlılığın, ve uzlaşmazlığın örneği olan, 68 hareketinin ve 71 silahlı çıkışının devrimci önderleri olan yoldaşlarımız 6 Mayıs 1972'de asılarak katledildiler.

Okul sıralarından emekçilerin, işçilerin, yoksul köylülerin mücadelesine akan Denizler gençliğinin kurtuluşunun sadece kendi sorunlarına odaklanarak olmayacağını biliyorlardı. Okul sıralarında faşistlerle amansızca çatışan, oradan toprak işgallerine katılan, Filistin halklarıyla omuz omuza dövüşen ve THKO'yu kuran Denizler, soluksuz bir koşu gibi adımladıkları her yeri kavga alanlarına çevirdiler. 49 yıl sonra verdikleri mücadele, devrimci irade ve militanlık bize miras kaldı. Türkiye ve Kürdistan tarihinde zora dayalı devri-

min örüldüğü, yönteminin belirlendiği 71 devrimci çıkışında Denizler gerek okul sıralarında, gerek Filistin'de, gerekse kırlarda mücadele ettiler. Akademik özgürlüğün devrim ile kazanılacağını, kurtuluşun halkların birlikte mücadelesi ile geleceğini bize gösterdiler. Burjuva egemenliğine karşı açtıkları savaş, bugün her alanda bizlere ışık tutmaya devam ediyor.

Bugün emperyalist-kapitalist sistem küresel çapta ekonomik ve politik olarak bir çöküşle karşı karşıya. Pandemi süreci bu çöküşü derinleştirdi ve hızlandırdı. Sermayenin egemen olduğu çoğu ülkede ciddi ayaklanmalar ve çatışmalarla yüz yüze. Kapitalizmin bu küresel çaptaki çöküşü, dünyada nasıl küresel iç savaş ile ifadesini buluyorsa, Türkiye ve Kürdistan'daki devrim fırtınası da öyle büyüyor.

Devrimin bu kadar güncel, sosya-

lizmin bu kadar güçlü olduğu böylesi bir dönemde bizlere düşen Denizler gibi militan, kararlı ve cüretli şekilde kavgayı büyütme. Denizleri unut-

turmaya, onların mücadelesini bir gençlik hevesi, romantizm gibi gösterenlere inat bulunduğumuz her yerde Denizlerin devrimci mücadelesini sa-

hıplendiğimizi göstermek ve büyütme bizlerin görevidir. Denizleri anmak onlar gibi savaşımdır.

Faşizmin toplumun tüm ilerici kesimlerini tehdit ettiği şu günlerde bir kez daha Denizleşmenin ne kadar önemli olduğunu görüyoruz. Ve biz gençler Denizlerin davasını unutturmaya çalışanlara inat her yeri kavga alanına çeviriyoruz. Denizleri sahipleniyor ve onların mücadelesinin bizlerin omuzlarında o günkü ateşe ve coşkuyla sürdürüldüğünü haykırıyoruz. Şimdi gençliğin isyanı ile Denizleşme, devrimi büyütme zamanıdır!

**İDAMLAR BİZİ YILDIRAMAZ!
DENİZLERİN CÜRETİ
DEVİRİME YÜRÜYOR!
KAHROLSUN FAŞİZM,
YAŞASIN MÜCADELEMİZ!**

Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB)

AÇTIKLARI YOLU ZAFERE ULAŞTIRACAĞIZ!

Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan üç militan, üç komünist, üç büyük devrimci yürek... Yaşamın anlamını kavga içinde bulmuştu onlar. Kavga onlar için sömürülen, baskıya uğrayan, ezilen milyonların özgürleşmesi demekti. Tarihsel görevlerinin ayırdına varan Denizler, bu onurlu ve ağır yükü omuzlamak çekinmedi. Bedelini hayatlarıyla ödeyecekleri zorlu yolculuğa işte bu bilinç ve duyguyla atıldılar. 49 yıl önce bugün 6 Mayıs 1972'de idam edildiler.

Okul sıralarında faşistlerle amansızca çatışan, oradan toprak işgallerine katılan, Filistin halklarıyla omuz omuza dövüşen ve THKO'yu kuran Denizler, 71 kışının devrimci önderleri olan yoldaşlarımız, zora dayalı mücadeleyi sergileyen tarihsel anlamdaki öncü pratikleriyle bir meşale yaktılar. Enternasyonalizmin en ileri örneklerini verdiler

Emperyalist-kapitalist sistemin insanlığa aklıktan, yoksulluktan, savaştan ve yıkımdan, acı ve gözyaşından başka vereceği bir şey yok. Buna rağmen, tarih sahnesini terk etmemek için doğayı ve insanlığı yok etmeye devam ediyor. Zaten açıklıkla sınıyan yaşamlarımız salgının büyüttüğü yıkımla katlanılmaz hale geldi. Alınmayan önlemler, verilmeyen destekler, onbinlerce işletmeyi iflase sürükleyen yasaklar, Kod-29 belasının işsizlik cehennemine savurduğu binlerce işçi, adeta bilinçli bir kıskırtma halini alan kadına yönelik resmi saldırılar, öğrencilere dönük amansız saldırı, soluksuz baskı, baskı, baskı...

Keyfi pandemi yasaklarının faşizmin tahakküm aracı kılındığı, kent meydanlarının, çalışmak dışında her şeyin fiilen yasaklandığı bugünlerde, işçi sınıfı, gençlik, kadınlar, Kürt halkı, doğasına sahip çıkan köylüler, yıkıma sürüklenen esnaf, kısacası hemen tüm toplumsal kesimler baş eğmez bir kararlılıkla faşizmin yasaklarını tanımıyor, faşizmin üzerine yürüyor. Ekonomik ve politik krizin daha da derinleştiği böylesi bir süreçte, ayaklanmaya gebe olan topraklarımızda bugün Denizlerin cüretini, eylemci ruh halini kuşanmalıyız. Denizler gibi militan, kararlı ve cüretli şekilde öne atılmalıyız.

Bu bilinç irade ve kararlılıkla açtıkları yolu zafere ulaştıracağız!

Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan yoldaşları, insanlığın kurtuluşunu simgeleyen zafer bayraklarında taşıyacağız.

Mücadele Birliği Platformu

"Denizleşen Gençlik Devrime Yürüyor"

Devrimci önderler, Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan 6 Mayıs 1972'de idam edilmelerinin 49'uncu yılında yasaklara rağmen pek çok yerde anılıyor. Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB), İstanbul'da Sarıgazi'de yürüyüş ve ajitasyon konuşmaları yaparak DÖB'ün kurucuları da olan Deniz Yusuf ve Hüseyin'i anı.

"Denizleşen Gençlik Devrime Yürüyor" pankartı açan DÖB'lü öğrenciler yürüyüş sırasında yapılan konuşmada "Bugün 6 Mayıs. Birleşik devrimimizin önderleri Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan'ın idam edilişlerinin 49'uncu yılı. Denizler bundan 49 yıl önce işçilerin, emekçilerin, hakların kurtuluşu için dövüşürken katledildiler. Onlar kendi bireysel kurtuluşlarını gözetip emekçilere sırtlarını dönmek yerine, emekçi halkların acılarına son vermek için düştüler yola. Bağcıkları sıkı bağlı, saatleri devrime ayarlıydı. Öyle bir ateş yaktılar ki o ateş hala bize ışık olmaya devam ediyor. Denizlerin devrimci davası yenilmezdir" dediler.

"Denizler Yaşıyor Leninistler Savaşıyor", "Deniz Yusuf İnan Savaşa Devam", "Denizleri Anmak Onlar Gibi Savaşmaktır" sloganları atarak yürüten DÖB'lüler konuşmanın devamında "İşsizlik, geleceksizlik, intiharlar, faşizmin baskıları sarmalında hayatlarımız ellerimizden kayıp gidiyor. Her geçen gün daha fazla arkadaşımız intiharlarla yaşamına son verirken, bu

düzen her geçen gün gelecekte umudunu yitiren milyonlarca emekçiye yoksulluktan acılardan başka bir şey getirmiyor. Ama bizler caresiz ve gelecekte umutsuz değiliz. Denizlerin açtığı devrim yolu bizlere kurtuluş yolunu bir pusula gibi gösteriyor. Gün şikayet edip beklemek yerine, harekete geçme, işçiler, emekçiler, kadınlarla birleşmek ve bu düzeni yıkmak için Denizleşmek zamanıdır. Deniz, Yusuf Hüseyin içine doğdukları toplumun sorunlarından kaçmak yerine, halkların acılarına sebep olan baskıyla, zulme, sömürüye, emperyalizme karşı dövüşen üç yiğit devrim önderidir.

Tepeden tırnağa cesaret, tepeden tırnağa cüret, devrimci mücadelenin önderleridir onlar. Onların yarattığı devrimci değerler, devrimci mücadele ve görevler bugün bizlerin omuzlarımızda. Şimdi onların bıraktığı yoldan yürümeye devam eden Deniz, ama her gün korkuyla yaşamak zorunda kalan bir avuç cellat var" denildi.

Yürüyüş "Deniz Yusuf İnan Savaşa Devam", "Denizleri Anmak Onlar Gibi Savaşmaktır" sloganlarıyla sona erdi.

DÖB'lüler daha sonra taşıdıkları pankartı Sarıgazi'de cadde üzerine astılar.

Denizleri Anmaktan Alıkoyamazsınız

Adana'da 6 Mayıs 1972'de katledilen üç komünist önder; Deniz Gezmiş Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ı anmak için sokaklardaydık.

Ajitasyon ve sloganlar eşliğinde yaptığımız yürüyüşümüze Adana halkı alkışlarla ve araba kornalarıyla destek oldu. Sık sık "Deniz, Yusuf, İnan Savaşa Devam", "Denizler Yaşıyor, Leninistler Savaşıyor", "Denizlerin Yolunda DÖB Saflarına" sloganları atıldı. Sonrasında "Denizlerin Cüreti Devrime Yürüyor" pankartımızı caddede halkın yoğun olduğu bir bölgeye asarak eylemi sonlandırdık.

Yasaklar, baskılar bizleri devrimimizin önderleri Denizleri anmaktan alıkoyamaz! Denizlerin Cüreti ile Denizleşmeye, Devrime !
Mucadele Birliği Platformu Adana

Anmaktan Vazgeçmeyeceğiz

İzmir'de Mücadele Birliği okurları 5 Mayıs gecesi, 6 Mayıs 1972'de idam edilen Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ı anmak için İzmir'in çeşitli yerlerine "Deniz Yusuf İnan Savaşa Devam", "Denizlerin Yolunda Leninist Safına" yazılı pankartlar astı.

Tüm yasaklamalara rağmen devrimin yiğit önderleri Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ı anmaktan vazgeçmedik, vazgeçmeyeceğiz!

